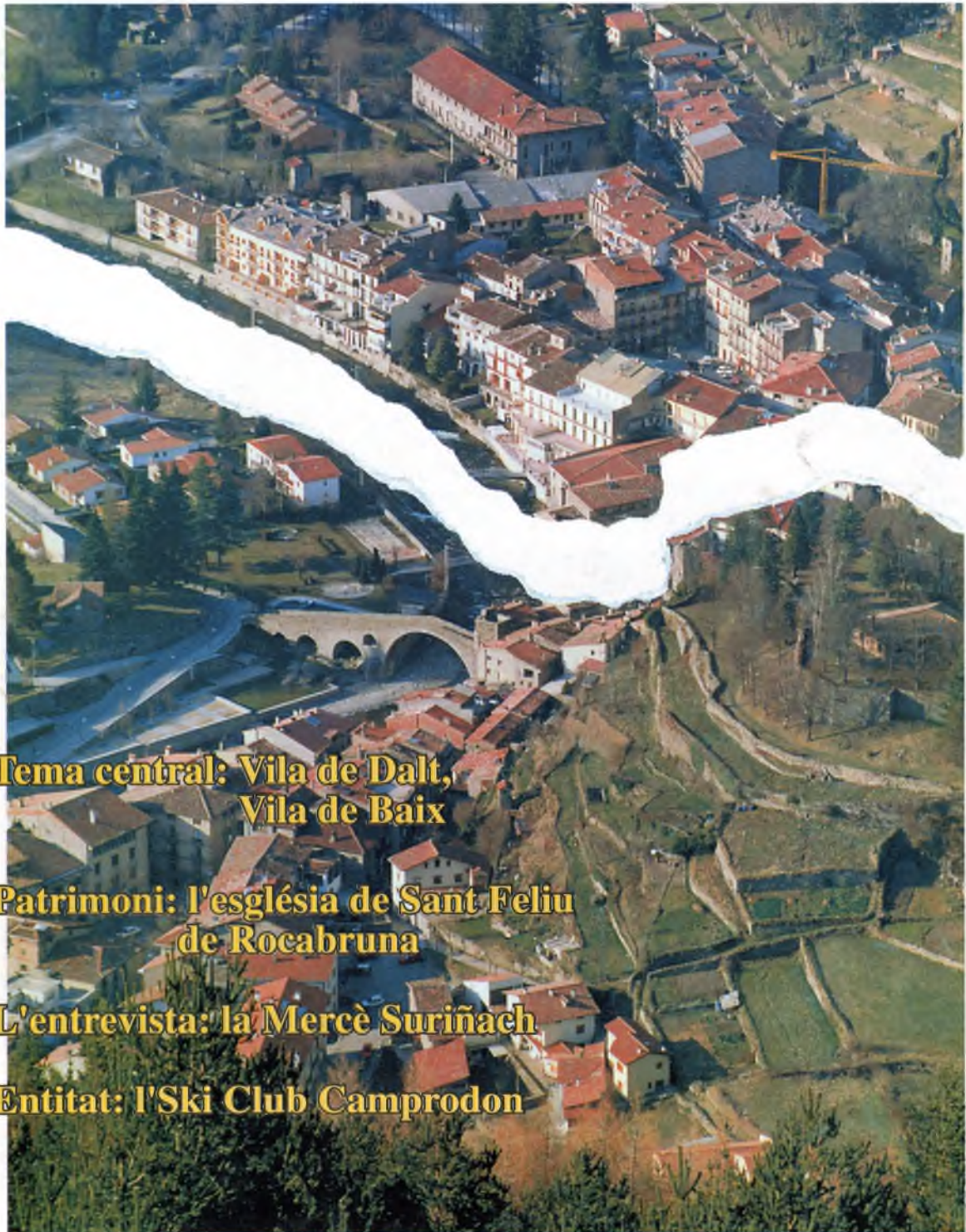


El Camp Rodó

Abril 1997 • segon any • núm. 3
Revista trimestral. 250 pessetes

Publicació de l'Ajuntament de Camprodon



- ▶ **Tema central: Vila de Dalt, Vila de Baix**
- ▶ **Patrimoni: l'església de Sant Feliu de Rocabruna**
- ▶ **L'entrevista: la Mercè Suriñach**
- ▶ **Entitat: l'Ski Club Camprodon**

Saps on és



El concurs de *El Camp*

► Coneixes aquest lloc? Saps on és? Va, intenta-ho!!!

Potser hi has passat pel davant moltes vegades, o veus aquesta «imatge enigmàtica» des de casa teva... Demuestra que ets una persona observadora! Entraràs en el **sorteig d'un premi** consistent en qualsevol llibre, CD, disc, casette o video, que pots escollir al teu gust.

► Si has identificat la fotografia, si *saps on és*, escriu la teva resposta i envia-la a:

Revista *El camp Rodó*
Concurs *Saps on és?*
Ajuntament de Camprodon
Plaça d'Espanya, 1
17867 CAMPRODON



BASES DEL CONCURS

1.- Només s'admetrà una resposta per persona. Si una mateixa persona envia més d'una resposta, s'anul·larà la seva participació en el concurs.

2.- La persona guanyadora del concurs serà avisada per correu i/o per telèfon. A l'enviar la vostra resposta, és important fer constar amb claredat el nom, l'adreça i el número de telèfon on se us pot localitzar.



El guanyador del concurs *Saps on és?* del núm. anterior és:

Miquel Prieto Fernández

I la resposta correcta és: *Les Galeries de Dalt de la Colònia Estabanell*

Número 3. Abril de 1997
Publicació trimestral. 250 pessetes

CONSELL DE REDACCIÓ:

Jordi Berdala, Sílvia Planas, Joan Anglada, Pep Saraia, Joan Sarria, Meritxell Suriñach, Oriol Molas, Martí Pujol, Elena Moreno, M. Cecília Lara, Joan Busquets.

COL-LABORADORS:

Narcís Jordi Aragó, Fermí Bobí, Lluís Gamell, Manel Guitart, Antoni Suriñach, Mercè Suriñach.

DISSENY I MAQUETACIÓ: Meritxell Suriñach.

DIBUIXOS: Titot, Vicent Alfaro

FOTOGRAFIA: Pep Saraia, Arxiu Municipal, Fotografia Coma, Arxiu SCC.

CORRECCIÓ: Ma. Carme Cima.

La direcció de la revista *Camp Rodó* no es fa responsable de les opinions dels seus redactors i/o col·laboradors.

No es permet la reproducció total o parcial d'aquesta revista, ni la seva incorporació a un sistema informàtic, ni la seva transmissió a qualsevol forma o per qualsevol mitjà, sigui aquest electrònic, mecànic, per fotocòpia o per altres mitjans, sense el permís previ i per escrit dels titulars del *copyright*.

© Ajuntament de Camprodon
Plaça Espanya, 1. 17867 Camprodon
Dipòsit legal: B-36.519-1996

Fotolits: José Fernández
Imprès per Agpograf.

Editorial

Salvem les ones

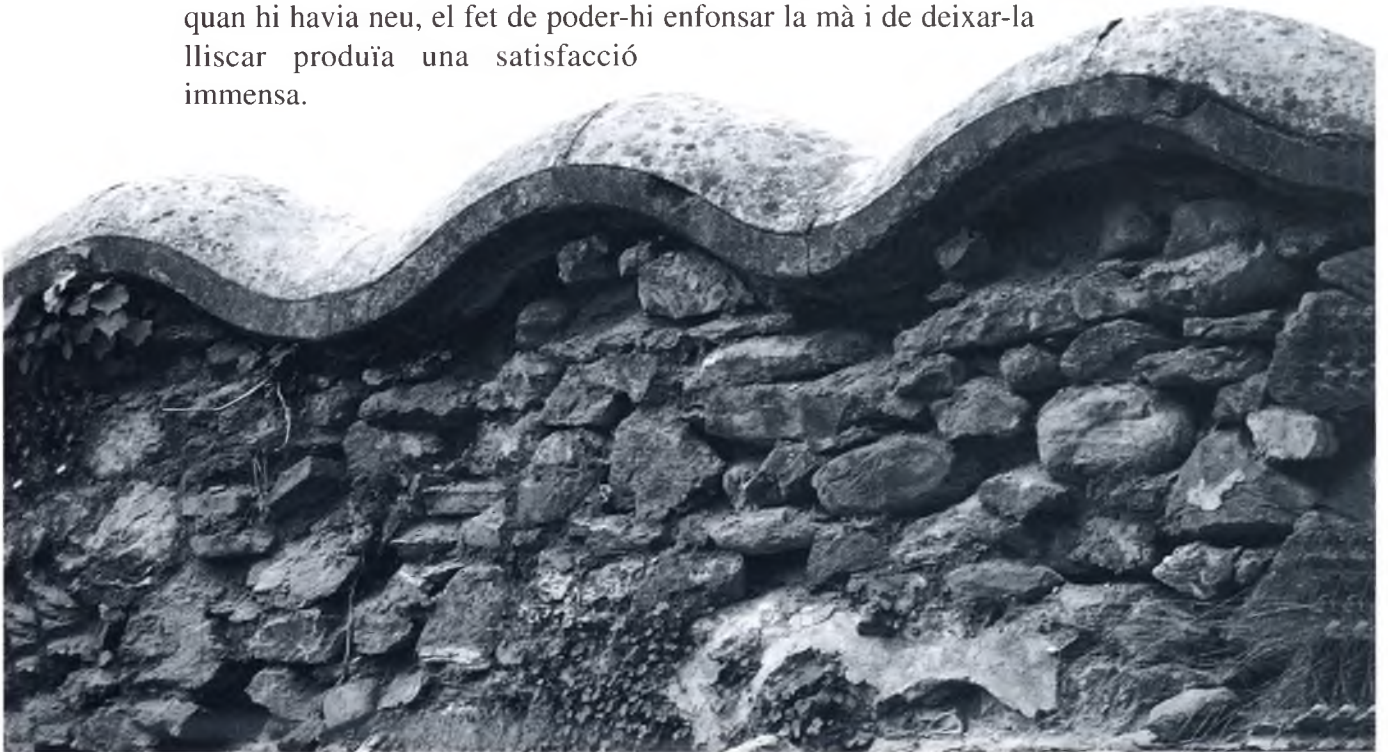
Probablement, quan llegiu aquestes línies, el mur de l'hort de Can Serra, al camí Dalt, ja no hi serà. Aquest mur en forma d'ones s'havia envellit, i el seu estat era un perill.

Tot s'acaba.

¿Quants de nosaltres no recordem el plaer d'haver fet el trajecte del Camí Dalt de petits? Si eres entremaliat, t'entretenies a tocar la campaneta del portal d'entrada de Can Vincke, i fer enfadar el Sr. Solé.

També podies gaudir de la visió d'aquella piloteta blanca de la mida d'una de ping-pong. Embaladit i amb dos ulls com dos plats, observaves aquella pilota saltironant, jugant, pujant i baixant, al cim d'un rajolí d'aigua que sortia d'una mena de cova en una entrada de Can Serra.

Sigui com sigui, el que realment no deixaves de fer mai, tot fent el trajecte, era posar la mà al cim del mur i refregar-lo seguint les seves formes d'ones marítimes fins al final. La mà et quedava una mica rasposa i bruta. Era com un petit plaer. A més a més, quan hi havia neu, el fet de poder-hi enfonsar la mà i de deixar-la lliscar produïa una satisfacció immensa.



Si voleu, tan sols era un mur. De ben segur no estava catalogat ni tenia cap interès urbanístic, però constituïa una referència com a poble i, què carai!, ens l'havíem fet nostre i el trobarem a faltar.

¿No hi hauria cap manera de trobar un lloc dins el poble per reproduir el mur, encara que fos només una part? Un mur on els petits hi puguin refregar la mà, i els grans hi trobin un lloc on poder reconstruir els orígens i els petits plaers d'infància. □

L'agenda

URBANISME

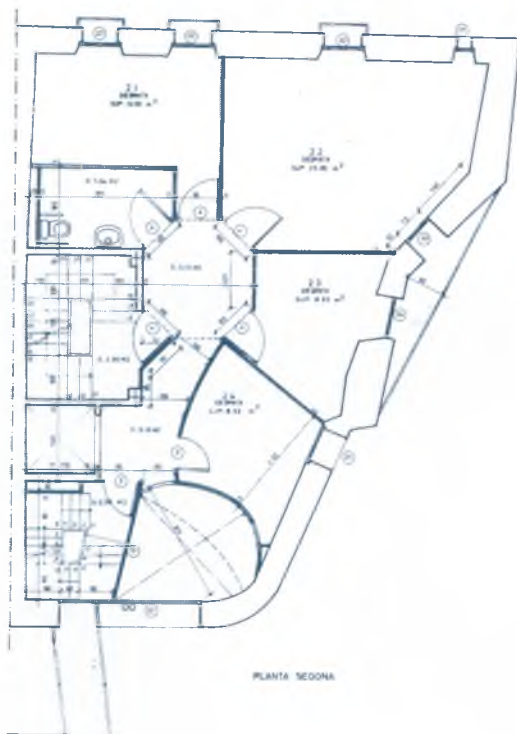
LA COOPERATIVA

Un dels projectes d'imminent començament és la rehabilitació de la Cooperativa Obrera Camprodonenca, situat al carrer de sant Roc, per acondicionar-la com a equipament al servei de les entitats del nostre poble.

Poder disposar d'aquest edifici ha estat possible gràcies a un conveni signat entre la Cooperativa i l'Ajuntament.

Aquest acord comporta que la Cooperativa fa cessió d'ús de l'edifici per un període de trenta anys, a més d'aportar cinc milions de pessetes al cost de la rehabilitació. A canvi, aquesta entitat disposarà de l'ús dels baixos de l'edifici.

El projecte preveu respectar l'actual façana, a fi de no alterar el caràcter d'una zona tan sensible com



Planta del segon pis de la Cooperativa



Planta del tercer pis de la Cooperativa

és l'entorn del Pont Nou, aprofitant que les parets de càrrega presenten un estat de solidesa que permet el seu aprofitament com a parets estructurals. El projecte també contempla la construcció d'una nova planta, la tercera.

El cost de l'obra puja a 39.950.000 pessetes. A part de l'aportació de la Cooperativa, es compta amb una subvenció de la Diputació de Girona, de dotze milions.



Bac de Sant Antoni, s/n.
17867 CAMPRODON (Girona)
Tel. (972) 13 01 25

municipal

URBANISME

LA COOPERATIVA

Com dèiem, podran fer ús de l'edifici les diferents entitats de Camprodon: les dues primeres plantes es destinaran a un seguit de despatxos per aquestes. La tercera planta estarà ocupada per un gran espai multifuncional, pensat per a diferents usos: sala de reunions de les entitats, sala per a exposicions i conferències...

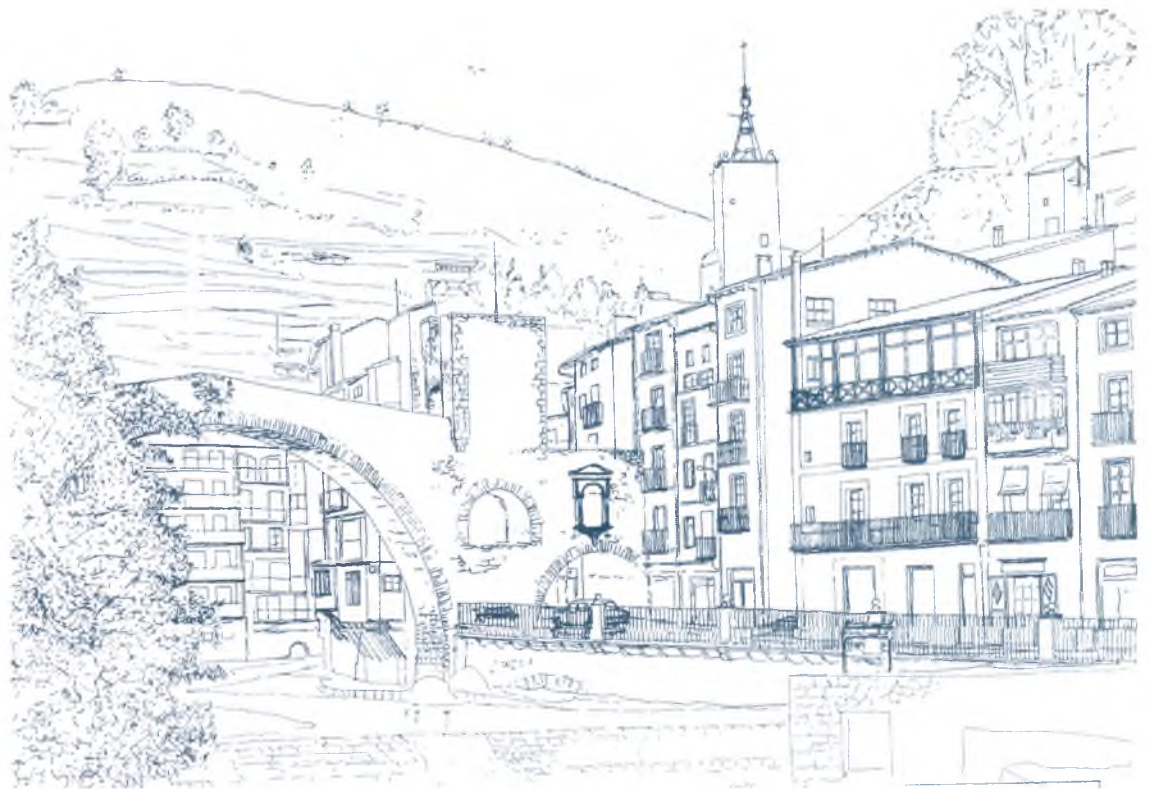
Aquesta planta tindrà un gran finestral que, a part de molta lluminositat, oferirà una magnífica vista sobre el Pont Nou. A més, està concebuda amb un doble nivell, aconseguit gràcies a un altell. D'aquesta manera, s'amplia la superfície útil i es guanya en qualitat d'espai.

L'edifici estarà adaptat a les normatives de seguretat, i no tindrà barre-

res arquitectòniques, a fi de fer-lo accessible a qualsevol persona.

L'accés es farà per l'antic carrer Major, per tal de potenciar una zona tan emblemàtica del casc antic de Camprodon.

Pel que fa als terminis de finalització de l'obra, es preveu que siguin entre finals d'aquest any i principis del vinent.



Perspectiva del futur edifici de la Cooperativa

- ◆ Especialtat en cuina italiana
- ◆ Filet i entrecot de bou francès
- ◆ Carpaccios



Es recomana reservar taula

Tel. (972) 74 07 63
MOLLÓ

PRESSUPOSTOS 1997

En el Ple Municipal del dimecres 16 d'abril es van aprovar, amb sis vots a favor (PSC-ERC-IND i IC-EV) i tres vots en contra (CIU) els pressupostos de l'Ajuntament per l'exercici de 1997. Així mateix, també es va aprovar (aquesta vegada per unanimitat) el pressupost de l'hospital municipal.

L'aprovació dels pressupostos és un dels acords més importants que pren un Ajuntament al llarg de l'any, ja que són l'expressió de les prioritats i previsions del que farà el consistori en aquest temps. L'execució dels pressupostos suposarà passar aquestes previsions a realitats.

El marc previ a la formalització dels pressupostos per al 1997 era el següent:

—Recursos propis limitats, fruit del no increment de l'esforç fiscal local. Les taxes i impostos municipals que s'han apujat, ho han fet només en funció de l'augment del cost de la vida. La resta de taxes i impostos no s'han apujat, mentre que les relacionades amb les que generen activitats econòmiques poden arribar, via subvenció, a l'exempció del seu pagament.

—Mala situació de les finances de les altres administracions. La penúria econòmica que viu actualment la Generalitat de Catalunya fa que arribin pocs recursos als ajuntaments. A més, els pocs diners que arriben ho fan amb molt retard.

—Necessitat d'executar un seguit d'obres que suposen una inversió important de diners.

Per a la formalització dels pressupostos, calia actuar en funció d'aquestes tres premisses, per tal de finançar unes inversions a partir de la migradesa dels recursos disponibles.

La favorable situació del mercat financer ha fet possible aquest objectiu, que semblava a priori de difícil solució.

RESUM DEL PRESSUPOST GENERAL DE LA CORPORACIÓ CONSOLIDACIÓ EXERCICI 1997 – AJUNTAMENT DE CAMPRODON

	INGRESSOS			Total Consolidat
	Ordinari	Hospital Municipal	Transferències Internes	
IMPOSTOS DIRECTES	82.835.000			82.835.000
IMPOSTOS INDIRECTES	6.000.000			6.000.000
TAXES I ALTRES INGRS.	55.017.427	26.730.000		81.747.427
TRANSFER. CORRENT	45.782.592	8.160.000		53.942.592
INGRESS. PATRIMONIALS	555.000	3.015.100		3.570.100
ALIENACIÓ D'INVER. REALS	12.000.000			12.000.000
TRANSFER. DE CAPITAL	29.755.800	2.000.000	2.000.000	29.755.800
ACTIUS FINANCERS				
PASSIUS FINANCERS	83.640.444			83.640.444
Total Ingressos	315.586.263	39.905.100	2.000.000	353.491.363
	DESPESES			
DESPESES de PERSONAL	72.299.347	26.620.100		98.919.447
DESP. BENS CORRENTS	63.350.000	10.235.000		73.585.000
DESPESES FINANCERES	14.420.108	1.050.000		15.470.108
TRANSFER. CORRENTS	26.165.000			26.165.000
INVERSIONS REALS	119.561.651	2.000.000		121.561.651
TRANSFER. DE CAPITAL	4.790.157		2.000.000	2.790.157
ACTIUS FINANCERS				
PASSIUS FINANCERS	15.000.000			15.000.000
Total Despeses crèdits definit.	315.586.263	39.905.100	2.000.000	353.491.363

Els crèdits contrets en legislatures anteriors (per valor de vuitanta-tres milions de pessetes), a uns interessos d'entre un 10,25 i un 14,39 %, han estat refinançats a un interès de MIBOR més 0,25 %. Això fa que, en aquests moments, aquest interès no arribi ni a un 6 %. L'estalvi que genera aquest refinançament ens serveix per poder finançar la inversió prevista en el pressupost sense haver d'augmentar la càrrega financera de l'Ajuntament.



MATIOSKA S.L.
EMPRESA DE SERVEIS

-NETEGES -JARDINERIA -CONSTRUCCIONS
-REPARACIONS -CANGURS -CÀTERING
-IMPORTACIÓ I CONSTRUCCIÓ DE CASES NÒRDIGUES
DEMANI EL NOSTRE CATÀLEG !!

TF. 908-597755

PRESSUPOSTOS 1997

INVERSIONS PEL 1997

Dels 353.491.363 milions de pessetes que puja el pressupost de l'Ajuntament i de l'Hospital, 121.561.651 milions es destinaran a inversió, distribuïts de la següent manera:

- ▶ **Crta. de Molló – Pont de Freixenet.**
Arranjament de les voravies, ajardinament i plantació d'arbres. Eixamplament i construcció de voravies al pont de Freixenet → 6.247.180 pessetes.
- ▶ **Passeig de la Font Nova.**
Revaloritzar, amb una actuació que no suposi transformació, aquest espai, actualment en un estat bastant deficient de conservació. Per aquesta obra es compta amb una subvenció de la Generalitat del 50 % del cost → 23.116.182 pessetes.
- ▶ **Plaça Doctor Robert, segona fase.**
Acabament de les obres iniciades l'any passat → 8.972.600 pessetes.
- ▶ **Camins i vials urbans.**
Actuacions sobre els camins del municipi i arranjament de vials dels nuclis → 5.282.020 pessetes.
- ▶ **Colònia Estabanell.**
Es tracta de cobrir el canal al seu pas per aquest nucli, a partir d'un conveni amb els senyors Estabanell (materials) i l'Ajuntament (mà d'obra) → 4.640.000 pessetes.
- ▶ **Cooperativa.**
Arranjament de l'edifici, segons s'explica a les pàgines 4 i 5 d'aquesta agenda → 39.950.000 pessetes.
- ▶ **Camp de futbol i vestidors.**
Construcció dels vestidors i obres complementàries del nou camp de futbol → 8.000.000 pessetes.
- ▶ **Pistes de tennis.**
Construcció al complexe esportiu de Can Pascal de pistes de tennis → 2.000.000 pessetes.
- ▶ **Vehicles municipals.**
Reposició de dos vehicles pels serveis municipals → 2.000.000 pessetes.
- ▶ **Revisió del Pla General.**
Treballs de revisió del Pla General d'Ordenació Urbanística → 3.500.000 pessetes.
- ▶ **Patrimoni.**
Redacció i actualització del Pla Especial de Protecció del Patrimoni Arquitectònic i Ambiental. Catàleg dels camins municipals → 2.500.000 pessetes.
- ▶ **Bac de la Vila.**
Redacció del projecte d'urbanització del sector del Pla de Sant Ramon, antic camp de futbol i Mare de la Font. Projecte a executar al 1998, i que compta amb subvenció del Fons Europeu → 3.175.689 pessetes.
- ▶ **Escola Pública Doctor Robert.**
Construcció d'una pista poliesportiva al pati de les escoles → 1.500.000 pessetes.
- ▶ **Mobiliari urbà.**
Diverses actuacions de mobiliari urbà → 4.800.000 pessetes.
- ▶ **Edifici de l'escorxador.**
Adaptació d'un edifici del sector de l'escorxador com a taller i magatzem per a la brigada municipal d'obres → 1.000.000 pessetes.
- ▶ **Hospital Municipal.**
Actuació en la calefacció, aigua calenta i compra d'un nou rentavaixelles → 2.000.000 pessetes. □

Cal Xec®



Isaac Albeniz, 1
Tel. (972) 74 00 84

EL REBOST DEL PIRINEU CATALÀ

17867 CAMPRODON
(Girona)

INFORMACIÓ MUNICIPAL

► ESCORXADOR

Dins del pati de l'edifici de l'escorxador s'ha reformat el local per a la brigada municipal. Ara hi ha un despatx, un lavabo i un vestidor. Pel que fa als magatzems, està previst habilitar tallers de lampisteria, electricitat, serralleria i magatzem d'obra.

► FONT DEL LLANDRIUS

Obertura d'un passeig que va del carrer Alexandre Galí fins a la font. A les voreres, s'hi han plantat faigs.

► CARRETERA DE MOLLÓ

Dins les obres de la carretera de Molló, s'han plantat til·lers des de la plaça de la Vall fins al camp de futbol. Aquesta actuació acabarà amb la col·locació del panot de la vorera fins a les escoles, a més de la substitució i ampliació de l'enllumenat actual per un de més rendible, i l'eixamplament del pont de Freixenet.

► LOCALS DE RÀDIO I TELEVISIÓ

Es continuen rehabilitant les golfes de l'ajuntament, per tal de guanyar més espai i millorar les instal·lacions dels locals de la ràdio i la televisió locals. En aquest sentit, s'estan aplicant millores en la pintura, el mobiliari i la il·luminació.

► SENYALITZACIÓ URBANA

Els membres de la policia local estan portant a terme tasques de manteniment i nova senyalització urbana, per tal de mantenir-ne el bon estat. Per altra banda, abans de l'estiu quedarà completada la senyalització vertical.

► CAN PASCAL: TELEVISIÓ PER CABLE

Renovació al sector de Can Pascal de les línies de televisió i telèfon, substituïnt la distribució col·lectiva

per connexions individuals en els dos blocs de l'Institut Català del Sòl.

► VESTIDORS DEL CAMP DE FUTBOL

Originàriament, els vestidors del camp de futbol de Can Pascal s'havien d'ubicar dins del nou pavelló d'esports. No obstant, i degut a la penúria econòmica de la Generalitat, l'execució d'aquest pavelló poliesportiu es troba encara sense data d'execució, malgrat els compromisos presos per la Direcció General d'Esports. Es va considerar la construcció dels vestidors com a obra prioritària i necessària, ja que la Unió Esportiva Camprodon juga els seus partits en el nou camp de futbol. L'Ajuntament, en una conversa amb la Direcció General d'Esports, acordà modificar el projecte per poder fer els vestidors, que s'adaptarien a la construcció del pavelló, i aquest organisme es comprometé a aportar una subvenció del 50 % de l'obra. Degut a que aquesta subvenció encara no ha estat concedida, es pren la decisió, per iniciativa de la Unió Esportiva Camprodon i l'Ajuntament, amb reunió oberta a tothom, d'iniciar les obres amb aportació de mà d'obra de gent voluntària, assumint l'Ajuntament el cost del material.

Cal felicitar el gest d'aquests voluntaris, que amb el seu treball fan possible la realització d'una obra tan necessària, i que per les circumstàncies explicades es trobava en una fase d'estancament.

Una iniciativa similar posarà en marxa, en aquesta mateixa zona, la construcció d'unes pistes de tennis.

► AJUDES EUROPEES

A la vista de la migradesa de recursos tant de la Generalitat com l'Estat, des de l'Ajuntament es varen dirigir els esforços per aconseguir ajudes Europees al programa anomenat FEDER.

S'han fet públiques les llistes d'ajuts i el nostre poble rebrà, l'any vinent, 25 milions de subvenció de l'Unió Europea per una actuació a la zona del Pla de Sant Ramon, Camp de la Vila i Mare de la Font.

Aquest projecte té un triple objectiu: 1) *dotar de serveis* (paviment, llum, sanejament...) *aquesta zona*. Els veïns i les activitats econòmiques d'aquest sector tenen el dret de tenir un nivell d'urbanització similar a la resta de la població. 2) *millorar l'entrada sud del nostre poble*. Un poble turístic com el nostre cal que tingui tots i cadascun dels seus indrets en perfecte estat i, molt especialment, les seves entrades que és la primera imatge que tenen de la nostra Vila els visitants. 3) *Reequilibri dels equipaments*. Darrerament s'ha desenvolupat el sector de Can Pascal com a gran àrea de serveis. L'actuació que permetrà aquesta ajuda europea configurarà el sector Mare de la Font-Camp de la Vila com un important superfície de serveis, equipaments i lleure que sens dubte a de jugar a favor de l'equilibri territorial intern, Vila de Baix-Vila de Dalt, del nostre poble. Aquest any està previst fer el projecte a fi de poder fer les obres durant l'any 1998.

► LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST 1996

En el passat Ple celebrat el 16 d'Abril es va donar compte de la liquidació del pressupost municipal de 1996. Aquest es va tancar amb un superàvit de 16.895.209 ptes.

► AIGUA CALENTA A LA PISCINA

A la Piscina Municipal s'ha produït una millora que consisteix en dotar la instal·lació amb dutxes d'aigua calenta. A part de l'ús que en faran els banyistes a l'estiu, la millora a hores d'ara ja és útil tant pels alumnes de l'IES com pels equips de futbol, a l'espera de tenir els nous vestidors acabats. □

CONSTRUCCIÓ D'OBRES
MOVIMENT DE TERRES



C/. Ferrer Bàrbara, 19
Tel. (972) 74 09 09
17867 CAMPRODON
(Girona)

PISCINA MUNICIPAL

INFORMACIÓ Temporada 1997

Ja podeu adquirir els abonaments de la piscina municipal per aquesta temporada d'estiu 1997.

Els trobareu a la venda a les oficines municipals.

PREUS DELS ABONAMENTS

Fins al dia 30 de juny:

Individual	3.100 ptes.
Familiar	4.600 ptes.

A partir del dia 30 de juny:

Individual	4.100 ptes.
Familiar	5.600 ptes.

PREUS DE LES ENTRADES (1 dia)

Menors de 7 anys gratuït

Menors de 14 anys:

De dilluns a divendres	300 ptes.
Dissabtes i festius	500 ptes.

Majors de 14 anys:

De dilluns a divendres	500 ptes.
Dissabtes i festius	600 ptes.

Aquests preus inclouen l'I.V.A.

EXPOSICIONS

L'associació *Amical Mathausen* cedirà a Camprodon la seva exposició fotogràfica itinerant "Exili, resistència i deportació", síntesi gràfica de la història del feixisme i els camps de concentració nazis durant la Segona Guerra Mundial.

L'exposició es podrà visitar durant tota la segona quinzena de maig.

INFORMACIÓ als lectors

Publicitat

Des del segon número, *El Camp Rodó* incorpora publicitat a les seves pàgines. Si, com a empresa, esteu interessats a inserir-hi el vostre anunci, us interessaran aquestes dades:

Anuncis a *El Camp Rodó*

- * Tiratge: 1.500 exemplars
- * Distribució gratuïta a cada casa de Camprodon
- * 300 exemplars a la venda
- * Lectors potencials: 3.500

Per a informació sobre tarifes, us podeu adreçar a:

El Camp Rodó – Secció de Publicitat
Ajuntament de Camprodon
Pl. d' Espanya, 1
Telf. 74 00 05 17867 Camprodon
Fax: 13 03 24 (Girona)

Agraïm als diferents anunciants la seva col·laboració.

Distribució de la revista

Si esteu empadronats a Camprodon, heu de rebre gratuïtment un exemplar de la revista. Però si heu observat alguna irregularitat en la distribució, o si no la rebeu, ens ho podeu fer saber a la nostra adreça, indicant les vostres dades.

Subscripcions

Si no esteu empadronats a Camprodon, i us interessa rebre regularment aquesta publicació, teniu —a més de l'opció de comprar-la a diferents establiments de Camprodon— la possibilitat de fer-vos-en subscriptors.

Col·leccionable

A partir d'aquest tercer número de la revista, la secció *Patrimoni* deixa de presentar-se en forma de fulla retallable, ja que s'ha arraconat la idea de conservar-la separada de la publicació. El col·leccionable s'oferirà, en tot cas, per a conservar la revista sencera.

Agraïment

Des de la redacció de *El Camp Rodó*, el nostre més sincer agraïment a la persona que ens ha fet arribar un donatiu anònim.

El grup municipal Convergència i Unió
ha renunciat a publicar el seu escrit
en aquest tercer número de la revista.

Plaça Dr. Robert, 17
Telèfon 972/ 130 235

Granja
El Molí



17867 CAMPRODON
(Girona)

Els grups de

PSC IND ERC

Un pressupost de tots

El pressupost és l'eina fonamental per tirar endavant un conjunt de propostes, a fi que aquestes deixin de ser propostes per convertir-se en realitats. D'aquí la importància del pressupost. Executant un pressupost estem decidint com gestionem el diners públics, els diners que paguem entre tots.

El nostre grup va reiterar en la campanya electoral la importància que tenia el programa. El programa era i és un contracte que tenim establert amb els camprodonins. Se'ns va donar la confiança per tirar-lo endavant, i nosaltres esperem, dia a dia, anar complint amb el nostre compromís. Per això, quan redactem uns pressupostos procurem traslladar el conjunt de propostes que anaven configurant el nostre programa. Evidentment, qui ha de fer els pressupostos és l'equip de govern, nosaltres procurem assumir amb responsabilitat aquesta tasca. Dit això, cal afegir que el pressupost és i afecta a tots i cadascun dels camprodonins.

Un pressupost que pensem tirar endavant

És la nostra responsabilitat tirar-lo endavant, però pensant en el conjunt de la població. Si ens quedéssim aquí, hauríem fet una bonica frase però res més. A la vida s'ha de posar en pràctica el que hom creu. I això és el que nosaltres procurem fer en la nostra gestió municipal. Venim dient des del primer dia la necessitat d'entesa dels diferents grups polítics del nostre Ajuntament. Quan no hi ha diferències substancials amb el que fa el govern, el més lògic és participar d'aquest govern, treballar i gestionar. Malauradament, i malgrat els nostres oferiments, fins avui això no ha estat possible.

Amb el pressupost hem continuat procurant ser conseqüents amb el que pensem. El pressupost és important pel que diu, per les inversions que aquest permetrà al nostre poble. Però també és important per un aspecte que no diuen els números, el com s'ha fet aquest pressupost. En un fet força insòlit en el món de la política, hem obert la participació d'aquest document a tothom. Es va donar un esborrany de pressupostos a cada grup

municipal, amb la voluntat que es pogués treballar en el terreny del concret, afegint o traient coses, amb la voluntat que, amb les aportacions de tots, féssim el millor pressupost possible. Aquest creiem que és el terreny on hem de treballar i no el de la confrontació, el de la demagògia i el de la negació per sistema.

Durant un mes, els grups han tingut la possibilitat de participar en aquests, alguns han entès el nostre oferiment millor que els altres, als resultats i posicionaments del darrer ple ens remetem. De veritat, ja ho dèiem en l'anterior número, de vegades es fa difícil entendre segons quines posicions. En l'execució d'aquest pressupost, pensem continuar amb la mateixa direcció: la de possibilitar la participació dels onze regidors que conformen el nostre Ajuntament.

Un pressupost amb seny

El pressupost que hem aprovat és un pressupost fet amb seny, té una clara voluntat de contenció de la despesa corrent, formula un volum molt important de necessàries inversions pel nostre poble, i el tema de refinançament del deute juga un paper molt important. S'hagués pogut fer "trampa" en aquest tema: allargar el deute, fer anys de carència... en definitiva, passar la pilota a futurs consistoris, per responsabilitat, perquè tenim vocació de ser grup de govern, no podíem ni volíem entrar en aquest joc.

Hem fet un pressupost assumible i realitzable. Hem estat durant dos anys fent un esforç de contenció, en aquest període no hem subscrit cap crèdit nou. Això ens permet que aquest any poguem fer un volum molt important d'inversió baixant la càrrega financera del nostre Ajuntament: 17'4 % al 1994, 14'16 % al 1997 (utilitzant el mateix mètode de càlcul per ambdós casos).

P.D. Una de les inversions d'aquest any, els vestidors del Camp de Futbol, serà possible fonamentalment gràcies a l'esforç de les persones que voluntàriament hi estan treballant. A tots ells, la nostra més sincera felicitació. □

AUTOMUNTATGES
JORDI



VEHICLES - ACCESSORIS
PNEUMÀTICS - OLIS

Crta. de Sant Joan, 14
Tel. (972) 74 10 49
17867 CAMPRODON

l' Ajuntament

IC – EV

Feina de tots

Com ja deveu saber, el 19 d'abril es van començar les obres per construir els vestidors del nou camp de futbol de Can Pascal, gràcies a la iniciativa presa per la Unió Esportiva Camprodon i per un col·lectiu de voluntaris que col·laboren desinteressadament en la seva realització, aportant-hi el seu treball.

Naturalment, hi ha qui pot pensar que els vestidors s'haurien de finançar a través de les institucions: Ajuntament, Consell Comarcal, Diputació, Generalitat, etc. I té tota la raó, però les polítiques restrictives que s'estan portant a terme no han donat subvencions per aquesta obra —tan sols l'Ajuntament hi aportarà material—, i creiem que disposar d'un nou camp de futbol fa imprescindible la construcció d'uns vestidors tan aviat com sigui possible.

Ara bé, cal remarcar que aquests vestidors han de ser compatibles amb el nou pavelló que s'hi puguí fer, i a la vegada que es puguin utilitzar pels usuaris de les pistes de tennis que s'hi faran enguany.

Ja que un gran nombre de camprodonins utilitzaran els vestidors, cridem a una massiva participació per construir-los. Perquè, si ens parem a pensar, ¿Hi ha alguna cosa que sentim més nostra que aquella que hem aconseguit amb el nostre propi esforç?

Tots recordem que alguns pobles veïns disposen d'alguna instal·lació que es va construir amb l'esforç col·lectiu; tots admirem el que s'ha fet a Sant Antoni... Treballar pel nostre pavelló ens ha d'omplir d'orgull i ens ha de donar més sentiment de poble.

Així doncs, treballem-hi tots, perquè d'aquests vestidors de la zona de Can Pascal en gaudirem tots.

Coses mal fetes

El nostre Ajuntament, com qualsevol institució, fa coses ben fetes, coses regulars i coses mal fetes. I nosaltres creiem que la política laboral que es fa des de l'Ajuntament segur que no s'escau dins l'apartat de les coses ben fetes.

El nostre grup sempre ha criticat i criticarà que l'accés a

la funció pública no es faci amb el principi del mèrit i de la capacitat, i amb el màxim de transparència i publicitat per tal d'aconseguir aquestes premisses anteriors.

Aquestes reflexions sorgeixen quan s'ha produït, recentment, la convocatòria per a la provisió d'un lloc de treball d'auxiliar-administratiu. Aquest lloc de treball l'ha ocupat, els darrers quatre anys, una persona, amb un alt grau d'eficiència i responsabilitat, la qual cosa li ha donat una gran experiència que fa difícil que ningú aconsegueixi una puntuació prou elevada per ocupar l'esmentada plaça. Aquesta persona té tot el dret a ocupar-la —sobretot perquè ho fa bé—, però s'ha d'acabar amb aquesta manera d'actuar. No és bo crear unes expectatives de treball en les que, realment, les possibilitats d'accés són ínfimes.

Aquest, però, no és l'únic cas, n'hi ha d'altres de semblants i d'altres de diferents, però tots rauen en aquesta forma d'actuar sobre la marxa, sense previsió. Per això, aquestes experiències no es poden repetir —i això hi vam manifestar en el Ple del 16 d'abril passat—. Per això, cal que tots els llocs de treball fixos i que s'ocupen de forma temporal surtin a concurs-oposició pública. És l'única manera que no es produeixin aquestes situacions no-volgudes, i que tothom tingui la mateixa oportunitat d'accedir a una feina al nostre Ajuntament.

Hi ha, encara, un altre punt per col·locar dins del sac de les coses *no ben fetes*, i és la manera de valorar els perfils d'aquells que han d'ocupar les places. No és lògic, ni coherent amb l'esperit democràtic, que sigui una comissió (com la de Cultura, en el cas del Casal d'Estiu) qui valori els currículums per un afer tan important com és l'accés a una feina. La competència en aquesta decisió tan important és només dels regidors, és a dir, d'aquells que tenen la confiança del poble que els va votar. És cert que es poden assessorar, però mai dlegar la seva responsabilitat.

Així doncs, és el nostre deure i la nostra obligació exigir que les coses es facin ben fetes i que es corregeixin aquests errors que marquen la democràcia local, i que poden portar a mals entesos i a situacions de difícil explicació. □

C/. Monestir, 28
Tel. (972) 13 01 40


MONTSE NOGUÉ i BONAMAISON

17867 CAMPRODON
(Girona)

FESTA MAJOR SANT PATLLARI' 97

Avanç de la Programació

DIVENDRES **20** DE JUNY

A dos quarts d'onze del **vespre**, al Casal, el Grup de Teatre de Camprodon presenta l'obra *El trampós entrempat*.

Després, a les **Carpes**, inauguració i actuació musical del DR. FLY

amb música d'ahir, avui i sempre. Divertits, innovadors, originals i bons. Un grup teatral integrat per set nois artistes que es transformen tan en exhuberants *Drag Queens* com en dones horteres i grolleres. S'adverteix que aquest espectacle pot ferir la sensibilitat de l'espectador.

A dos quarts de dotze, al pavelló, ball amb el grup CASABLANCA.

DISSABTE **21** DE JUNY

Matí. Pregó, cercavila, ofici, vermut i sardanes.

Tarda. Inauguració de l'Exposició del Casal Camprodoní, i sardanes a la plaça del Dr. Robert.

Capvespre. II Bici-Crucis, acompanyats per la TXARANGA ARDOA BARRURA.

Nit. Serenata als quatre cantons. Al pavelló, gran Ball de Festa Major i elecció de la Pubilla de Camprodon. Tots els actes estaran amenitzats per la Cobla Orquestra Cadaqués.

DILLUNS **23** DE JUNY

Matí-tarda: Dinar-diada a la Font de Sant Patllari. Com cada any, cercavila, dinar, escuma, gresca i mullena, amb l'AMADEU i CIA.

Tarda. Quina de Festa Major al **Casal de la Gent Gran**.

A les onze de la **nit**, al Pont, Gran Foguera de Sant Joan i Focs d'Artifici.

A les dotze de la nit, al pavelló, revetlla-rock amb l'actuació de la DHARMA, GOSSOS + artista invitat.

DIUMENGE **22** DE JUNY

Matinada. *Despertà*, cercavila amb la TXARANGA i esmorzar a les Carpes.

A dos quarts d'una, a la plaça Santa Maria, **ESBART DANSAIRE DE FONTCUBERTA**.

A les cinc de la **tarda**, partit de futbol entre el F.C. Camprodon i una selecció de TV3.

II Concurs de Petanca.

A les set de la tarda, a la plaça del Carme, sardanes, pel **FOMENT DE LA SARDANA**.

Nit. Casal. THE CHANCLETTES presenta "MULTI-MEDIAS", un espectacle en "play-back",

Aquesta programació pot modificar-se per ampliacions o variacions en les activitats.

DIMARTS **24** DE JUNY

A dos quarts d'una, espectacle infantil amb la representació de l'espectacle **AQUILINO MAGIC CIRCUS**, a càrrec dels AQUILINOS TEATRE. Amb carpa inclosa, un complet circ en miniatura.

Tarda, a les cinc, sardanes amb la Cobla Canigó.

A les set, des del Pont Nou, II Pònting.

Tarda i nit: Cinema.

C/. Bastiments, 7
Tel. (972) 74 09 61
Fax (972) 13 01 94

construccions

FREIXENET-CAMPRODON, S. L.

17867 Camprodon
(Girona)

Patrimoni



L'església de Sant Feliu de Rocabruna

Són molts els que passen sovint pel teu costat sense parar atenció a les teves parets i a les pedres que, al llarg de molts anys, han estat testimonis de la vida, a vegades dura i difícil, dels homes i dones que han viscut o viuen en aquesta paradisiàca vall. Alguns s'han parat davant teu amb la melodiosa curiositat dels que volen intimar secretament. Et volen conèixer més profundament, i els resulta ben entretingut arribar a tenir una idea clara i definitiva dels teus orígens.

Uns diuen que, cap a finals del segle x, apareixes “en una escriptura de permuta de béns feta entre Bernat, comte de Besalú, i Adalbert, abat de Santa Maria de Besalú, l’any 999”, i surts mencionada en un lloc anomenat “Pruna” i, a més, dedicada a sant Julià (*Catalunya Romànica*, vol. IV). Un segle més tard, tornes a ser anomenada com a església de Rocabruna, però amb l’advocació de sant Feliu, amb motiu d’una “donació feta per Arnau de Petrio, l’any 1097, a l’abat i al monestir de Sant Pere de Camprodon de tots els drets i honors que tenia a Sant Cristòfol de Beget i a Sant Feliu de Rocabruna” (*El Romànic de l’Alta Garrotxa*, de Ramon Sala i Narcís Puigdevall). Són

pocs documents, i no ens diuen quasi res de les teves característiques, però són suficients per animar al teu estudi i per esbrinar que tens uns orígens molt llunyans. Caldria un estudi més acurat per arribar a saber més dades sobre quan vas néixer, el període menys estudiat de la teva existència.

És a partir del segle XII que comencen a citar-te els estudiosos de la història de la comarca. Un primer document data de l’any 1159, quan Arnau de Llers, senyor del castell de Rocabruna, cedeix a la seu de Girona objectes de la seva propietat dipositats fins aquells moments a l’església de Sant Feliu de Rocabruna, on tenia senyoria. Un altre document de l’any 1184 diu que n’era rector Guerau de Fornells. En documents dels anys 1279 i 1280 també surts citada com “ecclesia de Roqua bruna” i “Rocabruna”, respectivament, ja que tenies rendes pròpies i vas col·laborar en el sosteniment de les croades, com tantes altres esglésies i, quan parlen de tu, t’anomenen també “ecclesia parrochialis sancti Felicis de Rochabruna”.

Al segle XIV ets citada amb motiu de la donació testamentària (1348) de vint-i-cinc sous que vas rebre de Guillermina, veïna de Beget. ☞

»En el segle xv, et van efectuar algunes obres a càrrec del senyor del castell, el famós Pere Desbach de Rocabruna, conegut per la seva fidelitat al rei Joan II, per la seva política en pro dels remences.

Finalment, en el *Llibre Verd* de la Seu de Girona (1362), t'anomenen amb el mateix nom de "Ecclesia parrochialis sancti Felicis de Rochabruna".

Els llibres d'art et descriuen com una construcció romànica del segle XII, d'una sola nau, amb capçalera semicircular a llevant, d'absis arrodonit, una mica més estret que la nau i amb volta de quart d'esfera, també apuntada lleugerament, amb volat de canó apuntat, porta senzilla, oberta a la paret de migdia i petit campanaret de torre, coronat per una estructura piramidal. L'absida, a l'exterior, té finestra central de doble esqueixada (cegues, a partir del segle XVIII) i la porta d'entrada, de llum rectangular, llinda i timpà llisos. Una senzilla imposta divideix horitzontalment en dues parts aquesta porta i marca l'arrencada de tres arquivoltes en gradació, que corresponen al respectiu plec de la part del costat

de la llum. Els arcs són simples i només el del mig presenta una ornamentació cilíndrica llisa. En els batents de la porta hi ha restes de la ferramenta romànica original, així com del forrellat, que acaba amb un cap de serp.

C. A. Torras diu que està situada a "curta distància de les cases", i que t'alces en un replà de

serra avançat, a 972 metres d'altitud, dominant les fondalades. Et defineix com a "pur i elegant romànic, encara que de senzillesa en tes ratlles". Té raó també quan



diu que encara conserves la teulada de pissarra, la genuïna.

Ramon Sala i Narcís Puigdevall diuen que, en el segle XV, et van efectuar algunes obres a càrrec del senyor del castell, el famós Pere Desbach de Rocabruna, conegut per la seva fidelitat al rei Joan II, per la seva política en pro dels remences i per les incursions que,

al davant dels seus escamots, realitzava cada dos per tres en terres del Vallespir, aleshores en mans del rei de França.

Manuel Bassa i Armengol, que ha estat un bon estudiós de Rocabruna, difereix pel que fa a la seva construcció, i assegura que vas ser feta edificar per Pere Des Bach o Desbach als anys 1469-1477, i que vas ser construïda amb pedra calcinada, molt abundant al país. També afirma que les pedres procedents de la primera església foren utilitzades per aixecar l'escala d'accés al campanar, que està completament construïda a base d'aquelles despulles. El campanar, quadrat, té quatre finestrals que estan ocupats per altres tantes campanes, la més vella de les quals data de l'any 1798.

Vull recordar-te també una notícia interessant que cita el vol. IV de la *Catalunya Romànica*, i que d'altres obliden quan parlen de tu. Es tracta d'un document que et defineix una mica com a seu social, on es reunien tots quan es presentava alguna qüestió important. L'any 1640, el 4 de març —segons afirmaven Mn. Julià Pascual i Manuel Bassa—, Lluís Descatllar, senyor del castell de Rocabruna, va fer establiment emfitèutic als habitants de Rocabruna i a llurs successors dels

•
»A principis del segle XVIII (...) la parròquia tingué el nombre més gran d'habitants: el cens de Florida-blanca (1787) diu que hi havia 188 veïns.

extensos territoris de la contrada que eren sotmesos a la seva senyoria, i que denominaven "comuns". Molts anys més tard, el 1990, els pocs veïns que llavors vivien a Rocabrúna ens reunírem moltes vegades al mateix lloc (recorda't que no teníem cap altre lloc per trobar-nos), per demanar el telèfon per a la vall de Rocabrúna.

A principis del segle XVIII, el rector, mossèn Pal·ladi Vila, va fer construir un nou retaule per l'altar major, el qual va substituir-ne un d'anterior. Això coincidí amb l'època en què la parròquia tingué el nombre més gran d'habitants: el cens de Florida-blanca (1787) diu que hi havia 188 veïns, nombre que es reduiria considerablement en el segle següent.

Fou precisament en el segle XVIII, per manament del bisbe Bastero, quan es bastí la sagristia que s'adossà a la paret nord de l'església. Aquesta construcció va ser suprimida a la dècada dels anys quaranta del segle actual, durant el rectorat de mossèn Antoni Riera. Es feren, també en aquests moments, obres de restauració del teulat, on et col·locaren lloses de pissarra.

Manuel Bassa diu que els teus murs són de poc més de set pams d'ample, polits i ben conservats i que, més tard, van ser enguixats, com va passar a moltes esglésies, i això et tragué bona part de la teva bellesa.

Els murs que havien estat enguixats segons el costum tornaren a lluir, nus, amb la restauració del 1929. És una llàstima que encara no es pugui veure la pedra del sostre, perquè continua tapada. Seria tan senzill sorrajar-lo i tornar a veure la pedra petita i regular que el forma! També seria bo, no creus? que les finestres de les parets de migdia i de la banda de tramuntana tornessin a deixar entrar la llum, com en els teus orígens! Quan et van restaurar no ho van fer totalment, i per això continues amb algunes ferides sense curar.

Els quatre altars laterals, oberts modernament (potser l'any 1742), són dedicats al Sagrat Cor, al Roser (gran festa del poble), a la Mare de Déu de la Salut i als Dolors. En un principi no eren, com ara,

enfondits. Possiblement els van posar en forats per guanyar espai i estar més còmodes. El mateix va passar amb el confessionari que, si no l'entaforaven, feia nosa per tot arreu.

Potser ara et podria arribar el moment de tornar als teus orígens, quan només tenies un altar major i les altres parets eren sense les concavitats. Els altars podrien ser a les parets actuals però sense enfondir, i el confessionari a la paret de llevant, per tenir més intimitat.

Quin gran encert va tenir mossèn Lluís Suriñach quan va recuperar la pila baptismal, que estava també empotrada a la paret, i no permetia veure la gran qualitat de la peça buidada i arrodonida!

Al teu interior, després de la restauració del 1929, continues guardant l'altar major de pur estil barroc, les imatges de sant Pere i sant Feliu, patrons de l'església, i uns retaules amb escenes del martiri de sant Feliu en fusta daurada i policromada. Tenies un fris dentat, sostingut per una renglera de mènsules en regular disposició.

Després del 1936 has perdut molt del teu valor artístic i històric, ja que vas ser cremada i et destruïren els altars i els objectes de culte. En el teu interior, ja no hi queda res de remarcable.

Actualment, continues pertanyent al bisbat de Girona i constitueixes un notable exemple del romànic del segle XII, sense restes visibles del temple primitiu.

Església de Sant Feliu, quan tornaràs a lluir l'amable senzillesa que vas tenir en l'antigor dels teus orígens? Qui t'ajudarà a recuperar el sostre, finestres i parets que tenies al principi? D'altres esglésies de la Vall han tingut més sort. I a tu, quan t'arribarà?

No voldria acabar sense fer un clam a qui pertorqui perquè es recuperin els valors que tenies al segle XII, i es mantinguin com a joia històrica del nostre poble.

Malgrat tot, els que t'estimem ens sentim orgullosos de tu, església de Rocabrúna. ▣

◆ Fermí Bobí.

Fàbrica de mobles

Martí Magret

Crta. Sant Joan, 21
Telèfons: (972) 74 01 81 i 74 01 48

17867 CAMPRODON
(Girona)

Tema central

Dues viles en una?

Amb el tema central d'aquesta edició, hem volgut fer una aproximació a la discòrdia ancestral entre la Vila de Dalt i la Vila de Baix.

S'hi contemplen diferents aspectes, que hem estructurat de la següent manera:

- ✓ La primera part serà de caire històric, on s'explicarà, amb rigorositat documentada, quan i com s'inicien aquestes delimitacions geogràfiques dins de Camprodon.
- ✓ A la segona part, reviuem algunes anècdotes, vivències o competències, que foren recollides recentment en una taula rodona, en la qual hi participaren personatges (homes i dones de Camprodon) dels dos "bàndols".
- ✓ Finalment, amb una visió més irònica, trobareu dues columnes, una a favor de la Vila de Dalt i l'altra a favor de la Vila de la de Baix, així com una sèrie de comparacions amb acudit inclòs.

Que ho disfruteu. ▣

Aprofitem per recordar-vos que sempre ens interessen les vostres opinions sobre el *tema central* de cada revista. Podeu dir-hi la vostra, i ho publicarem al número següent.

◆◆ L'Equip de Redacció

1. Antecedents històrics:

Camprodon té la categoria de "Vila" des del segle XIII, quan el rei Jaume li va concedir aquesta denominació, amb tots els privilegis que això comportava, posant-la sota el seu directe domini. En realitat, però, Camprodon el constitueixen dues "viles" o dues parts diferenciades, separades per l'element més emblemàtic del poble, el Pont Nou.

El pont sobre els nostres dos rius, que a l'Edat Mitjana constituïa una de les entrades al recinte emmurallat de la vila, és la frontera, la ratlla divisòria entre:

La Vila de Dalt, que es dibuixa seguint la muntanya de la Costinyola, en un traçat que segueix el camí del sol, d'Est a Oest, i

La Vila de Baix, arraulida al voltant de la muntanyeta del castell, on es distribueix, de Nord a Sud, seguint una línia paral·lela al Ter, quan aquest ja ha engolit les aigües tranquil·les del Ritort. Dues "Viles", doncs, amb les seves corresponents particularitats: cadascuna amb les seves esglésies, places, passetjos, botigues i tallers, edificis

emblemàtics i gents.

Dues viles que en fan una, que s'ajunten sota el pont formant una Y grega característica del traçat urbà del poble. Dues parts rivals i amigues, diferents i complementàries. La de Dalt es mira l'altra amb la superioritat d'haver estat la primera, la més antiga, perquè al seu voltant es va fer el poble. Perquè d'ella, del monestir de benedictins consagrat al segle IX, en sorgiren els primers carrers amb cases petites, habitades pels colons depenents dels abats. Perquè des de l'any 1118 al seu recinte s'hi celebra el Mercat Setmanal que fa de Camprodon el centre de la Vall. Perquè la parròquia, consagrada al segle XIII a la Mare de Déu, vetlla des de Dalt per a tots els camprodonins d'una i altra Vila.

La Vila de Dalt sempre ha estat fora muralla. Des dels inicis del poble, quan els monjos de Sant Pere administraven les terres del voltant del Ritort, controlaven el mercat i la parròquia i eren senyors feudals dels primers camprodonins, aquella part més antiga del poble s'extenia

C/. Catalunya, 15
Tel. (972) 13 02 84


L'ESPÍGOL
FLORISTERIA

17867 CAMPRODON
(Girona)

Camprodon: Vila de Dalt, Vila de Baix

els orígens de la divisió

des de les planes del monestir fins a les vores del riu. Aviat s'hi va dibuixar el que ara coneixem amb el nom de carrer de València, al llarg de la riba del Ritort, on s'hi establiren menestrals i artesans. Al voltant del molí fariner del Prat, s'hi va fer una plaça, la de l'Om, que delimitava amb un carrer de nom prou significatiu, el de Cantallops. Els francesos anomenaren aquella part del poble Fauxbourg, que vol dir fora muralla i fora castell.

La de Baix respon, airada, que fou ella qui, amb el castell edificat al "Puig de les Relíquies", va oferir el primer refugi segur als camprodonins aterrits pels exèrcits de França, pels volts de 1198. Que la Casa Consistorial, el poder laic que, per reial privilegi, ha regulat des del segle XIV la vida del poble, lluu ufanosa façana a la Vila de Baix. Que era ella qui tenia les poderoses muralles que protegien els vilatans dels exèrcits enemics. Els francesos, a la seva metòdica descripció i anotació de tot allò que, per conquesta, els pertanyia, en varen dibuixar el planell i li van donar el nom de Place Forte, amb el seu chateau i la seva Ville. La Vila de Baix és el nucli, el poble protegit i estructurat dins la muralla, vora el castell. Mentre que la de Dalt, més anàrquica, fora dels murs, amb carrers que s'estenen lliurement per les planes de la part del nord, representa les arrels i els inicis de Camprodon, i la posterior expansió urbana que va esdevenir, facilitada per la inexistència de muralles i de tancaments.

Curiosament, la més antiga de les viles, la de Dalt, ha estat, amb el temps, la més moderna, la que ha aconseguit els primers canvis fruit del creixement urbà, amb el comercial, actiu i viu carrer València, amb les torres del passeig Maristany i l'edificació de la Costinyola, o amb el traçat del carrer de Freixenet i l'ocupació urbana del Noc.

La de Baix, tot i ser més nova, ha adquirit paradoxalment la categoria de "Vila Vella", i així l'anomenen, per exemple, Carreras i Candi o Cèsar August Torras a l'inici del nostre segle. Vella perquè la seva estructura s'adapta perfectament i quasi escrupulosa al traçat típic de les poblacions medievals, amb la protecció del castell i dels murs defensius que l'embolcallaven.

Les diferències pròpiament físiques dels dos traçats Urbans han comportat, durant molt de temps, una mena de "separació" dels habitants d'una i altra vila. Els de Dalt "baixen" a la Vila de Baix i, per fer-ho, han d'entrar a la muralla, creuar el Pont Nou i resseguir amb les passes el carrer de Sant Roc. Els de Baix han de fer el mateix, en sentit invers. Actualment, tenim dos camins alternatius més: la Torre del Coll i el pont del Noc. Però el que sí és cert, és que aquesta mena de "barreres físiques" han provocat, durant molts anys, subtils i quasi imprecises "barreres mentals": ser de la Vila de Baix o ser de la Vila de Dalt. Creuar el Pont cap al nord o fer-ho cap al sud. Formar part d'una colla de vailets o d'una altra. Jugar, a cops de roc, a vèncer l'adversari de Dalt o de Baix.

Una mena de rivalitat ancestral, tènue, difosa, sovint no percebuda ni tampoc reconeguda, ha enfrontat, per dir-ho d'alguna manera, els camprodonins d'una i altra vila al llarg de molts anys. Ara, això ha desaparegut, perquè els carrers, amb l'arribada dels temps moderns, s'han barrejat. Les Viles han canviat l'aire, s'han obert i han aplegat, ambdues, vilatans de Dalt i de Baix, indistintament. Avui en dia, la mainada de Camprodon no sap de l'existència de la "Vila contrària", ni concep la separació que, de física, es va anar convertint en mental, i no fa cas d'aquells camprodonins més grans que els expliquen les batalles de la seva infantesa.

PLANAS

C/. València, 14
Tel. (972) 74 00 97

JOIERIA – RELLOTGERIA

17867 CAMPRODON
(Girona)

2. Anecdotari

INTRODUCCIÓ

Des de sempre, tots i cadascun dels habitants de Camprodon ens hem sentit diferenciats en dos grans bàndols: els de la Vila de Dalt i els de la Vila de Baix. Per motius que normalment desconeixem, ens sentim dels de dalt o dels de baix, sense que, sovint, ningú no sigui capaç d'explicar-nos ben bé el perquè ni el com. Ets d'un cantó o ets d'un altre depenent d'on visquis, en uns límits que, per molt que ens esforcem a delimitar, no queden del tot clars.

La rivalitat es mostrava, sobretot, de manera física entre la mainada del poble. Aquesta rivalitat infantil, que a més d'una família va provocar un bon disgust, s'ha anat mantenint de manera velada i callada, com si no existís, fins gairebé els nostres dies. Els grans ja no es barallen i, actualment, tampoc no ho fan els més petits; però durant tota la vida ens ha quedat aquell regust diferencial entre una i altra part del poble.

Camprodon és la Vila de Baix més la Vila de Dalt. Aquesta unitat és clarament la unió de dos subconjunts gairebé idèntics però molt diferents. Al llarg d'aquestes pàgines intentarem, gràcies a la col·laboració de camprodonins (homes i dones) que van viure les èpoques de la màxima discòrdia, retrobar els grans interrogants que han creat les dues identitats camprodonines. Vam decidir, doncs, reunir a uns quants representants de les dues viles a l'Ajuntament (que, encara que sigui a la Vila de Baix, es pot considerar una zona neutral). Ells ens han explicat les anècdotes, les lluites i les rivalitats, algunes de les quals dormen en la memòria dels camprodonins, però, totes elles, surten a flor de pell només que preguntis una mica.

JOC DE NENS

En realitat, no hi ha cap motiu que expliqui la vella rivalitat que enfrontava, un i altre cop, els nens de Dalt i els de Baix. Nens que, sortint de l'escola, s'abocaven a batalles campals a cops de rocs i bastons que, a vegades, acabaven amb caps esberlats, ulls morats, i més d'una ferida.

Jaume Bertranpetit: *"No sé perquè existia aquesta rivalitat. Jo crec que era perquè no hi havia res més a fer. Els nens, sortint d'escola, corrien més pels carrers que no pas ara. Ara tenen la televisió. Abans, sortíem al carrer i és normal que ens barallessim els uns contra els altres. Els de la Vila de Dalt contra els de la Vila de Baix, com més tard es va fer entre els de Camprodon i els de Llanars. Era una manera de distreure's."*

Unes quantes característiques permetien definir clarament els participants d'aquelles batalles: ser nen i anar a l'escola, tenir entre vuit i catorze anys, i pertànyer al sexe masculí. Les nenes no s'estiraven els cabells, però pertànyer a una o altra banda del poble era per a elles, un fet clarament distintiu i cohesionador per un cantó, i clarament diferenciador respecte a l'altre.

Les batalles dels nens primer sorgien de manera natural i, posteriorment –després de la Guerra Civil i cap als anys cinquanta–, d'una manera més ordenada i organitzada.

Toni Suriñach: *"Les baralles tenien lloc sortint de l'escola. Es buscava un lloc adequat: la Torre del Coll o el passeig Maristany, depenent de si el camp de batalla era a la Vila de Dalt o a la Vila de Baix."*

Dos bàndols armats s'enfrontaven en aquell joc aparentment inno-



cent, "joc de broma", que comptava amb els seus respectius cabdills i amb soldats disposats a lluitar per defensar l'honor del seu mig poble.

ELS DOS BÀNDOLS

Les característiques bèl·liques d'uns i altres eren les mateixes que a qualsevol bàndol de caràcter agressiu: hi havia cabdills, els quals accedien al càrrec per mèrits de força i de poder respecte als seus propis companys (En *Monsó*, l'*Ayats*, en *Rus* o l'*Homs* per la Vila de Baix, i en *Pradell* per la de Dalt, entre altres). Hi havia, també, canvis de camisa o "traïdors", d'un o altre cantó. En Sidro de Cal Rellotger, per exemple, va reconèixer un fet curiós durant la xerrada: *"durant un temps jo havia lluitat a favor de la Vila de Baix, perquè em queien bé i eren els de la meva colla (...)"* quan, en realitat, per habitatge, li hagués tocat pertànyer al bàndol de la Vila de Dalt.

Hi va haver ferits, alguns dels quals d'extrema gravetat (més d'un cap obert) i, fins i tot presoners retin-

Casanova Germans, S. A.

Crta. de Molló, 6
17867 CAMPRODON (Girona)

Tel. (972) 74 00 50
Fax: (972) 74 10 51

2. Anecdotari



guts durant unes hores que obligaven, posteriorment, a parlamentar entre líders. En Toralles ens explica un d'aquests parlaments:

“Vam fer un presoner. Ara no sabria dir-vos a qui vam agafar. Hi havia casos que els havíem arribat a lligar i tot. Aquest presoner ens va obligar a anar a parlamentar al camp de la Vila amb els cabdills de la Vila de Baix. A fer les negociacions. Després de parlar, tot es va solucionar i el presoner va ser alliberat.”

“Ara mateix recordo dues batalles—diu en Manel Falet— que van ser renombrades: la primera es va fer al Camí Dalt, i van haver de refugiar-se a Cal Conde. Els vam apedregar durant força estona. No va quedar cap vidre sencer. I després ens els volien fer pagar, i tothom deia que no hi havia estat, a la batalla.” (...) “Sí, —afegeix en Sidro, emocionat—, ja me'n recordo... jo hi era!

Amb el temps, aquestes batalles espontànies van anar derivant en conflictes més organitzats: un cap de setmana tocava barallar-se a la Vila de

Dalt, i al següent a la Vila de Baix. Com els partits de futbol, que s'organitzaven aquí o allà depenent de la setmana, malgrat que els oficials es disputaven al Camp de la Vila. Amb el temps, fins i tot hi van haver dues corals: una a la Vila de Dalt i l'altra a la Vila de Baix.

L'ARMAMENT

Les armes infantils, sovint més malèfiques del que pot semblar, es repartien indistintament entre les dues faccions. Alguns dels artilugis més comuns o singulars eren:

- Tiradors: *“Eren fets de boix i tires de cuiro i gomes, que llençaven pedres, rocs, i, en el millor dels cassos, coixinets metàl·lics a una gran distància. La punteria depenia, sobretot, de la precisió del guerrer.”* (Sidro de Cal Rellotger).
- Còctels Molotov: *“Rieu-vos-en dels famosos Còctels Molotov. Nosaltres agafàvem bombetes foses i les omplíem de 10 cèntims de gasolina, que era molt cara, pels de la Vila de Baix. Les tapavem amb guix que robàvem de casa i les llançàvem amb la mà. Feien uns espetecs!”* (Manel Falet).
- Rocs: *“Era l'arma més comuna de totes. Al meu temps, sobretot, ens les teníem a cops de roc.”* (Jaume Bertranpetit).
- Catapulta: *“Una vegada, vam agafar dos pneumàtics de camió per fer un tirador gegant i aconseguir llençar els rocs el més lluny possible.”* (Manel Falet).

LES DIFERÈNCIES QUE HAN PERDURAT

A mida que va anar passant el temps i que els nens creixien, aquests

deixaven de lluitar. Però les diferències entre un cantó i l'altre del poble perduraven, i perduren, d'una manera o altra. A grans trets, les diferències entre la Vila de Dalt i la Vila de Baix són clares:

“La Vila de Baix, sense ofendre ningú—diu en Jaume de Cal Saraia—, és la part del poble on s'hi han concentrat els menestrals i els proletaris, mentre que a la Vila de Dalt hi han viscut els comerciants i els burgesos”. Això no vol dir que actualment la diferència encara persisteixi però, per exemple, el sentiment de cohesió dels habitants de la Vila de Baix és molt acusat: *“A mi que no em treguin de la plaça del Carme—diu la Paquita de Can Blau—. A la plaça, hi sortíem a jugar a cartes, a parar el sol (...), i l'única església on sé anar és a la del Carme; allà dalt és massa... no sé...”* A diferència dels sentiments dels de la Vila de Dalt.

En Manel de Can Falet, ell que sempre corre amb les llistes a la mà, afegeix: *“Abans hi havia dos col·legis electorals, un pels de la Vila de Dalt i l'altre pels de la Vila de Baix. Si agafeu els resultats de les diferents eleccions que hi ha hagut al llarg del segle, comprovareu que a la Vila de Baix sempre hi guanyaven els més lliberals, els d'esquerres. I a la Vila de Dalt, on hi havia els comerciants i els burgesos, hi guanyaven més les dretes”.* I podríeu pensar —afegim nosaltres— que aquesta és una visió partidista, però en Toralles corrobora la teoria dient: *“Sí, a la meua època, a la Vila de Baix en dèiem «la zona soviètica»”.*

En Toni Suriñach s'afegeix a la teoria explicant que la Vila de Dalt sempre ha estat més rica... *“De fet, sempre que l'han cremada i destruïda, hem*

C/. Catalunya, 13
17867 CAMPRODON

**Restaurant
LA MURALLA**

Especialitats en Peix

TEL. 74 09 00

2. Anecdotari

estat capaços de reconstruir-la, a diferència de les cases velles de la Vila de Baix. A més a més, el turisme, quan va venir, es va instal·lar primer a la Font Nova i després al passeig Maristany”.

“Sí, és veritat —afegeix la Paquita de Can Blau—. Els de la Vila de Baix sempre hem tingut la sensació que els de la Vila de Dalt eren els senyors, fins i tot quan anàvem a escola amb donya Maria, que a mi m’estimava molt”.

“Bé, bé —afegeix algú, tractant de calmar els ànims—, però això era abans... Ara, aquestes coses ja no són així. Tant és la Vila de Dalt com la Vila de Baix”. En aquest punt tothom hi està d’acord, però continua havent-hi diferències:

“Sí, però a la Vila de Baix —diu la Paulina de Can Sayola— sortim al carrer com ens dona la gana, amb bata o amb abric de visó, mentre que pel carrer València, la cosa és diferent”.

La Paquita de Can Blau, encara recorda la diada de

Corpus: “I a la plaça del Carne, encara que més pobres, fèiem l’alfombra de flors (ara em sembla que en dieu catifes) més maca de tot el poble. Era tan maca que els de la Vila de Dalt ens la venien a trepitjar. Sempre guanyàvem

nosaltres. I la festa major de la Vila de Baix? Era ben sonada! Encara ara el mossèn, per la Puríssima, ho posa a la Fulla de Missa: festa major de la Vila de Baix”.

“Per a molta gent de la Vila de Dalt —canvia de tema en Toni Suriñach—, el poble s’acaba a la plaça d’Espanya (tot i que, qui conegui bé a en Toni sabrà que, per a ell, el pont de les Rocasses és un límit important del poble). I per sortir a passejar un quart d’hora —continua—, no van a la Vila de Baix: es queden a Dalt perquè és més solem”.

—»Sí, però nosaltres tenim la Mare de la Font...

—»I nosaltres, la Font Nova...

—»que no, la partició és l’antiga muralla...

—»és clar, a dins de la muralla hi ha lo bo... Sempre es protegeix allò que s’ha de guardar. Eh, Rellotger, que tanques les joies a la caixa forta?

—»Sí, és clar..

—»Sí, sí, també es tanca el bestiar...

—»Siusplau, senyors, no es barallin ara...

I si els haguéssim deixat continuar, les diferències i les pugnes haguessin anat florint de mica en mica.

És clar que, per molts motius diferents, i en una partició que no queda del tot clara, el poble està format per dues

parts perfectament definibles i amb una personalitat pròpia, i que són l’una gràcies a l’altra i a la inversa. Cap d’elles no tindria raó de ser sense l’altra, però al mateix temps, són i existeixen perquè són oposades i diferents. Aquesta

és la gràcia del nostre poble; l’existència d’una diversitat que crea un tot indivisible, i que es podria resumir en un parell de frases: Camprodon no és Camprodon; Camprodon és la Vila de Dalt més la Vila de Baix, o la Vila de Baix més la Vila de Dalt, és clar. □



—»Ja m’agradaria veure si la Font Nova és de la Vila de Dalt...

—»Així què, la Creueta també direu que és de la Vila de Baix?...

—»La partició és on s’ajunten els dos rius...

FINQUES CAMPRODON

Jaume Planella i Vila

Tel. i Fax (972) 74 02 52 – Mòbil: 909-43 96 06
Tels. particulars: 74 08 72 – 70 32 77

DEPARTAMENT COMERCIAL

Carrer València, 43
17867 CAMPRODON

LA VILA DE DALT Γ V Λ I Γ V D E B V I X

La Vila de Dalt és l'eixample, la modernitat, el progrés i, per tant, el futur.

Fixeu-vos-hi: quan, a principis de segle, la burgesia benestant barcelonina va triar Camprodon per pujar a estiuejar, va triar residir a la Vila de Dalt, al passeig Maristany, i no a la Vila de Baix, perquè la Vila de Dalt era la part del poble que li ofería més possibilitats de benestar i de lleure. Més comoditat.

A la Vila de Dalt hi ha el comerç, tan el tradicional (el mercat dels diumenges), com el més modern (el carrer València); també hi tenim les millors, per no dir les úniques, instal·lacions esportives (pavelló, piscines —municipals o no—, pistes de tennis, club de golf...) excepte el camp de futbol, que deixarà de ser una excepció molt aviat. A més a més, a la Vila de Dalt hi tenim les millors infraestructures socials i sanitàries (l'hospital, el CAP i el tanatori).

Tota aquesta modernitat s'ha sabut compaginar perfectament amb la tradició i les arrels. A la Vila de Dalt hem sabut mirar cap el futur sense deixar de mirar enrere. Hi tenim el monestir, que en època medieval era el centre econòmic i polític de Camprodon. A més, hi ha l'església parroquial de Santa Maria. I "parroquial" vol dir que els feligresos del Carme (els de la Vila de Baix), depenen de la Parròquia, que està situada a la Vila de Dalt.

La Vila de Dalt és el somni que tot habitant de la Vila de Baix desitja, perquè té tota la comoditat i tots els avantatges d'un poble modern. I ens direu (els de Baix), que "vosaltres teniu el Pont", però... tota l'aigua que passa per sota ve de la Vila de Dalt, i ja m'explicareu què seria d'un pont, sense aigua.

La Vila de Dalt ve a ser com Barcelona: un centre obert a Europa (ja que França ens queda més a prop) i al món; mentre que la Vila de Baix vindria a ser Madrid: una capital administrativa, amb poca tradició i carregada de buròcrates i de funcionaris. A més a més, costa molt poc demostrar que, últimament, els de Madrid, per poder continuar manant, s'han vist obligats a pactar amb la perifèria.

Finalment, tard o d'hora, fins i tot els de la Vila de Baix acaben pujant a residir a la Vila de Dalt, i aquest fet és inapel·lable: a la Vila de Dalt hi ha el cementiri.

LA VILA DE BAIX Γ V Λ I Γ V D E D V T L

Segons com es miri, l'equilibri entre la Vila de Dalt i la Vila de Baix és desequilibrat.

Ja sé que direu que a Dalt hi teniu el carrer València, el passeig Maristany, el monestir, i tantes coses més (tampoc tantes, eh!). Però, sincerament, si busqueu en una enciclopèdia o en qualsevol full-tó turístic, què hi trobareu?... Si algú es vol fer una foto o una filmació per immortalitzar la seva estada a la vila, on ho fa?... Si ha de comprar una postal de record, quina tria?... Amics meus, amb la mà al cor, heu de reconèixer que la imatge *mundial* que es té de Camprodon és, sens dubte, el Pont. I aquest, senyores i senyors, el trobem a la V-i-l-a d-e B-a-i-x. Aquest *Pont* majestuós aglutina i unifica l'aigua dels dos rius que baixen dels cims per ensenyar-nos el bon camí, la direcció apropiada a seguir: cap a baix.

Cosa que els de dalt heu de fer si voleu sortir a conèixer món o, fins i tot, una cosa tan bàsica i necessària com omplir el dipòsit del cotxe amb benzina. Cap amunt, només hi ha muntanyes, vaja, un món petit (si voleu, bonic), però limitat.

Sí, d'acord, teniu moltes fonts i maques però, infeliços meus, on es troba la mare de totes les fonts que es fan i es desfan? A quin paratge Mn. Cinto es va inspirar? A la *Mare de la Font!*

Per regir el destí de *tota* la població i la recaptació dels impostos, una institució tan important com l'Ajuntament no podia ser en un altre lloc que no fos la Vila de Baix. I no parlem de Correus, "La Caixa", la poca indústria que queda...

Ja ho veieu, tots els centres de decissió i de poder són on han de ser.

I no em vingueu, com imagino que fareu, amb l'exemple simple, barroer i de mal gust, de comparar la Vila de Baix amb "Madrid", i vosaltres, els de Dalt, amb Barcelona.

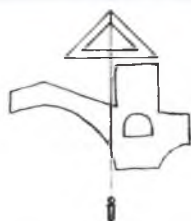
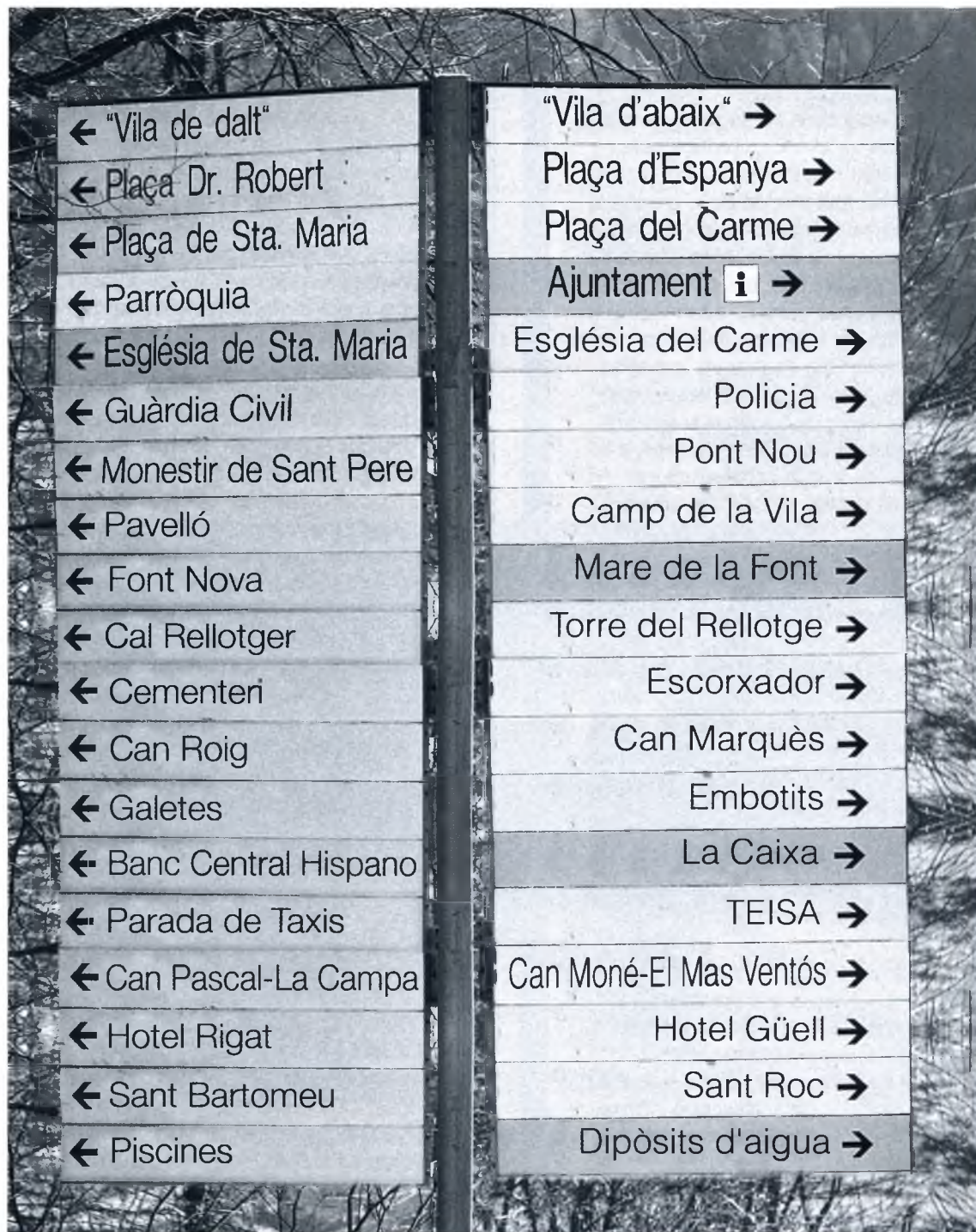
Mal símptoma, aquest de mirar-se tant el melic: aquesta necessitat constant que teniu els de Dalt de reafirmar-vos és una mica malaltissa...

Si fos pels de Dalt, amb això de les delimitacions, us apropiariéu, fins i tot, de la *nostra* plaça del Carme.

Una prova més és que us deixeu enlluernar pels carrers plens els caps de setmana. I ja sabeu que l'hivern és molt llarg.

Plaça del Carme, 16
17867 CAMPRODON

Bar Canigó
ENTREPANS PER EMPORTAR Tel. 74 06 33



CONSTRUCCIONS

**TRIADÚ
SUÑER, S.L.**

C/. Bastiments, 3
Apartat de Correus, 47
Tel. i Fax: (972) 74 10 33
17867 CAMPRODON

EL NOU CAMP DE FUTBOL

El dia 9 de març de 1997 se celebrà el primer partit oficial de lliga al nou Camp de la Vila, traslladat de l'antic emplaçament a la Mare de la Font a les planes de Can Pascal. En aquest primer partit, s'enfrontaren els equips de la UE Camprodon i la UE Hostoles, amb un resultat favorable per l'equip local de 2 gols a 0. El jugador camprodoní Joan Vilanova va tenir l'honor de marcar el primer gol al camp recentment inaugurat. □



EL MUSEU D'AUTÒMATES

Arran d'un viatge a París (ara farà sis anys), per assistir a una fira de pastisseria, la Ramona Pulí i en Sebastià Sala varen conèixer l'artista i creador d'autòmats Michel Wurfel. Els van agradar molt els ninots mòbils que hi havia exposats, i que feien referència al món de la fleca i de la pastisseria. Li van comprar un ninot.

Més tard, el van anar a visitar al seu taller de Sauclières, i començà una amistat. D'aquesta amistat neix la idea de fer un museu d'autòmats a Camprodon. Insisteixen que vingui un cap de setmana a la vila. Finalment, ell i la seva dona vénen i els hi agrada. Es comença a concretar i a treballar. El projecte es posa en marxa.

El lloc on s'instal·larà aquest museu serà a les planes de Sant Ramon, en un antic

taller (darrere del "Pigall") d'uns 700 metres lineals. En aquesta nau, convertida en museu, hi podrem veure

una mostra —en miniatura i en moviment— d'oficis tradicionals, que poden anar de segador a flequer, ferrer, escura-xemeneies, dones rentant al riu amb una reproducció del Pont de Camprodon, etc. Són ninots que es mouen per decorats d'escenaris naturals, ambientats amb música.

Un cop aconseguits tots els permisos i ajudes de les institucions, la seva intenció és obrir el museu aquest estiu mateix. Estan convençuts que anirà bé pel poble, ja que un museu d'aquestes característiques —idoni per a totes les edats i que agrada tothom—, pot fer que vingui molta gent a visitar-lo.

De ben segur que aquest **Museu d'Autòmats de Camprodon** serà un lloc màgic. □



LLOGUER D'APARTAMENTS,
LOCALS COMERCIALS i
PLACES DE PÀRQUING

Carrer Catalunya, 15
Apartat de Correus, 48

Telèfons: (972) 74 02 64
17867 CAMPRODON

BATLLE

PROMOCIÓ i VENDA D'HABITATGES

L'entrevista

La feina que ha fet la Mercè Suriñach, la Mercè de Can Pistolet, sens dubte una de les dones amb més empenta, i més arriades de Camprodon i comarca, és força destacable: gairebé dues generacions de camprodonins han arribat a aquest món a les seves mans. Aviat és dit.

Al llarg de quaranta-cinc anys de dedicació a la feina de llevadora, mil quaranta-vuit criatures van fer el primer sospir, el primer crit, el primer plor als braços enèrgics i bondadosos de la Mercè.

La Mercè ens ensenya les planes esgrogueïdes del seu registre personal, on hi guarda els noms de tots els nadons que va ajudar a infantar. Passa les planes amb aquesta barreja de nervi i humanitat, els dos trets que sembla haver fet servir, amb bons resultats, a la feina i a la vida.

—Voler ser llevadora, va ser per vocació, o perquè va adonar-se que al poble hi havia un buit, una necessitat per omplir?

—Va ser vocació. De petita, ja hi jugava. Jo era sempre la que curava. M'ha agradat sempre. I hi havia el doctor Carulla, un ginecòleg de Barcelona molt amic del meu pare, i al dir-li que m'agradava aquest ofici, ell va dir-me que hi havia "porvenir". Abans, la llevadora era l'Agneta, i quan vaig acabar d'estudiar a Barcelona, ella es va jubilar.

—Com recordes els primers anys?

—El primer part va ser un espant terrible. Era el

d'una senyora que s'estava a la Bellabriga. Havia tingut ja una criatura, la mare era gran i els metges li havien dit que es moriria. Ella estava tan convençuda que es moriria. I em van venir a buscar sense dir-me res. Quan els vaig dir que prepararessin la roba, em van dir, "ja tindràs sort si se salva ella". No tenien cap roba per la criatura. Ni somniaven com ara a anar a la clínica. Va tenir una hemorràgia terrible, vaig resar a tots els sants i va anar tot bé. Vaig passar-m'hi hores. Pensava: "plegaràs". Era el 24 de setembre de 1950, el dia del meu sant. El nen va ser en Francisco Solà Boixeda. (Ho diu, llegint el seu registre).

—Quan tot ha anat bé, deu ser un moment molt gratificant.

—Molt. Sobretot quan es feia a les cases. Era una cosa molt íntima de la família, i ho celebraven. A pagès, treien la llonganissa, i a la vila tenien el cava en fresc. Era una satisfacció molt gran. Estimo les criatures que he portat al món. I me'n recordo de totes.

—Què més recordes, d'aquells parts a domicili, que ara ens semblen tan llunyanos?

—La gent de pagès tenien moltes supersticions. No es venien mai a visitar, no deixaven ni pesar ni mesurar la mare. Deien que portava mala sort. Si era divendres, algunes àvies no volien canviar la roba del llit. Vaig haver de lluitar molt. La gent no tenia diners. I amb la immigració,



»Estimo les criatures que he portat al món.
I me'n recordo de totes.



Club Tennis Camprodon

— Squash, Cursets de Tennis —

Bac de Sant Pere, s/n.
Tel. i Fax: 74 08 12

17867 CAMPRODON
(Girona)

La Mercè Suriñach

Tothom la coneix per Mercè Pistoleta. Va ser la llevadora de Camprodon durant quaranta-cinc anys i, en aquest temps, va portar al món a —ni més ni menys— mil quaranta-vuit criatures. Pensa que, actualment, “s’hauria de parir més”.

els andalusos arribaven al poble amb tot dins d’una caixa. No els podies cobrar. Els veïns els deixaven roba. Després, havia d’anar a peu a molts llocs. Per anar Beget i a Bolòs, em venien a buscar a cavall. Els guàrdia civils nous que arribaven, els enviaven a Beget. M’havia d’espavilar com podia.

—*Alguna vegada havies arribat a misses dites?*

—Una vegada vaig arribar quan la criatura havia acabat de néixer. I em van dir: “és un nen”. I era una nena. Tenien la il·lusió d’un nen, i els vaig haver de desenganyar i dir-los que era una nena. Després, hi havia les que no ho sabien, que estaven embarassades. N’hi havia una que trencava aigües, i es pensava que era una còlic. Una altra a Molló tenia els dolors del part i es pensava que eren les galetes que havia menjat.

—*Quins han estat els moments més difícils?*

—Difícil era a pagès, amb llum de carburo, sense aigua a la casa... i, si era lluny, no es podien fer viatges per anar-ne a buscar. Si es presentava malament, vaig tenir sort de tots els sants. Vaig tenir molta fe. No se m’he n’ha mort mai cap, de criatura. I si s’hagués mort una partera, hagués plegat. De “sustos”, n’he tingut molts.

Una vegada, amb un aigüat a la Roca, em van

●
»Sempre hi havia gent que volia que els fes perdre les criatures. Després havia de fer de capellà. I el recurs era que si no el volien em comprometia a quedar-me’l. Perquè, quan el veiessin, ja sabia que se’l quedarien.

posar una escala al mig del torrent i vaig haver de passar de quatre grapes. O anar a Espinavell, amb més de mig metre de neu.

—*El primer crit d’arribada al món, ens diu alguna*

cosa sobre com serà aquella persona?

—Em sembla que no gaire. Però, a mesura que els vas cuidant i veient alguns dies després, sí que ja notes si són nerviosos o si caminaran bé.

—*I com van anar els teus propis parts?*

●
»Vaig haver de lluitar molt. La gent no tenia diners. Amb la immigració, els andalusos venien al poble amb tot dins d’una caixa. No els podies cobrar. Els veïns els deixaven la roba.

—El primer molt normal, a casa. Amb la Mercè vaig tenir placenta prèvia. Vaig tenir una hemorràgia de quatre litres de sang. Semblava un “matadero”. Al taxi d’en Sisquet hi va quedar una bassa de sang. Al final va anar tot bé.

—*Creus que per Camprodon corren molts fills no desitjats?*

—Sempre hi havia gent que volia que els fes perdre les criatures. Després havia de fer de capellà. I el recurs era que, si no el volien, em comprometia a quedar-me’l, perquè quan el veiessin ja sabia que se’l quedarien. Alguns, ja van esperar fins a l’últim moment per decidir-se, ja.

—*Has conegut mai cap mare desnaturalitzada, que rebutgi el seu fill?*

—Mai. De pares que han plorat perquè no era el que s’esperaven, sí. Els has de consolar. També has de fer de conseller. La gent t’explica moltes intimitats, et fan rumiar molt. Jo he passat nits sense dormir.

—*I creus que els camprodonins, en general, hem nascut de l’amor o del desig?*

—El primer fill sol ser fruit de l’amor. Els altres potser perquè no hi havia mitjans per evitar-ho. Més

AL RIPOLLÈS



GASOLIS
Gaster sl
Sempre al seu servei

Tel. 74 12 07

de dos ja quasi ningú no els volia. Bé, n'hi ha que sí. El que trobo és que s'hauria de parir més, perquè a tota la comarca hi havia anys que en naixien setanta, i ara, només en neixen set o vuit.

—*Les mares d'avui dia són més patidores o més despreses que les d'abans?*

—Abans, a les criatures, les deixaven més lliures, als quatre anys ja corrien soles. La Mercè (la meva filla) anava sola als tres anys. Avui, la gent té por que els raptin... i també perquè hi ha més trànsit. Ara hi ha més perills.

—*A una futura mare, li recomanaries que fos tova i carinyosa amb el fill, o més aviat esquerpa i eixuta, per fer que s'espabili més aviat?*

—Els fills s'han de protegir però sense que se n'adoni la criatura. Ara se n'adonen massa, que estan protegits. Se'ls ha d'aconsejar, però se'ls ha de deixar fer.

—*Molta gent se'n recorda que vas ser la primera dona de la comarca a portar pantalons.*

—Sí, em vaig comprar una "gutzi" i, és clar, no podia anar amb faldilla. El sastre me'ls va fer. Hi havia mossèn Tussell, que era molt avançat per la seva època, i em va dir, "ai, sí, això sí que està bé, i no aquestes pageses que ensenyen el cul quan recullen les truffes". El de Llanars em va dir que semblava un ninot. També vaig ser la primera dona a portar cotxe.

•
»*De tant en tant s'ha d'ensenyar a la gent que s'han de posar les coses al seu lloc i parlar sense embuts. Sense anar pel darrere. Jo, les coses, les dic a la cara.*

—*Els pantalons també els has portat a casa?*

—A casa, no! A mitges. He sigut força independent. El meu home no s'ha ficat mai en res.

—*Tens fama de ser una dona valenta i decidida. Et veus així, a tu mateixa?*

—Com tothom. M'agrada saber-ho tot i ficar-m'hi, però no crec que sigui més eixerida que les altres.

—*Quin seria el teu lema o la màxima que ha guiat la teva vida?*

—Dir sempre la veritat. I que la casa i la família funcionin. I també m'agrada que la gent del poble estigui bé.

—*Per sobreviure a Camprodon, és necessari de tant en tant clavar alguna bofetada?*

—Sí. (Riu). Això sí. De tant en tant s'ha d'ensenyar a la gent que s'han de posar les coses al seu lloc i parlar sense embuts, sense anar per darrere. Jo les coses les dic a la cara.

—*Les dones del teu temps es casaven enamorades o amb el cap?*

—Enamorades. Molts anys enrere, sí que no coneixien el marit fins al moment del casament. Però al meu temps passava menys.

—*Què dóna més, vendre croissants, portar criatures al món o canviar les receptes per pastilles?*

—Vendre croissants porta menys maldecaps. Però la meva vocació era la de llevadora. Vocació de vendre croissants, mai.

—*Com veus el futur del poble?*

—Sóc molt camprodonina. M'agrada molt el poble, però tothom ha de fer un esforç. De possibilitats en veig més en el turisme. Les indústries han de ser a prop de la matèria prima. I en l'agricultura, estem molt endarrerits, també.

—*I políticament, tens les idees clares?*

—Jo voldria que no hi haguessin diferències en política. Voldria que tothom estigués pel poble, que es pensés en el poble i no a fer-se la punyeta l'un a l'altre. □



La Mercè, en família.

➡ Manel Guitart i Elena Moreno.

FUSTERIA

Barbonell, s.l.

Carrer del Mur, 7 – Tel i Fax (972) 74 08 38 – 17867 CAMPRODON (Girona)

DAMES DEL NOSTRE TEMPS



Un dels gran béns que he trobat sempre a Camprodon, un dels tresors més preuats del poble, i que crec que ja és hora que sigui dit, és aquest conjunt de dones fortes, plenes d'iniciativa i d'empenta que hi trobem, dones d'una vitalitat i d'una capacitat per afrontar les adversitats i tirar endavant que semblen admirables. Són dones robustes i incombustibles; la seva vitalitat sembla engrandir-se amb el pas dels anys.

En aquesta revista us en presentem una d'elles, però estic segur que, entre tots plegats, en podríem anomenar unes quantes més. És un fenomen fantàstic i admirable. Aquesta força interior que tenen, aquest doll d'energia que brolla i se sosté per sí mateix, sense ajudes exteriors. No oblidem que són dones que han viscut una joventut i uns anys d'una duresa extremada i que, potser per això, ens apareixen curtidres amb aquest capa d'humor i de saviesa per les coses de la vida.

Són dones intel·ligents, que saben estar al seu lloc, que es miren les coses amb un punt silenciós, de distància, amb una mena d'instint natural per la calma, per les relacions pacífiques. Dones capaces de calmar les aigües de l'abrandament masculí.

Saben, per naturalesa i perquè ho han après, que la serenitat i l'afecte són el millor antídote contra les diferències, contra la ràbia. Algunes són ja força grans, però el seu esperit sembla no voler-se rendir a l'investida del Temps.

Què seria de Camprodon sense aquestes dones estupendes? En podem aprendre molt, del seu exemple. No estan en posicions de poder, ni en la brega política, ni en la fira de les vanitats: estan per damunt de tot això, el seu poder és d'una altra mena.

Són, jo diria, el nostre oli perquè els motors del poble no grinyolin. El coixí per frenar els cops i els desassossecs, la nostra lluita de cada dia. Són les nostres guardianes. Que Déu ens les conservi.

I que aquest escrit en serveixi d'homenatge. □

◆ Manel Guitart.



"la Caixa"

CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONS
DE BARCELONA

Entitat

Es podria començar aquesta petita crònica com ho fan els contes antics...

Era una vegada, ja fa molts anys, quan a les cases no tenien “tele”, ni pels carrers passaven cotxes, que...

L'any 1934, els joves de Camprodon, en una època de creixement econòmic i, sobretot, cultural, varen descobrir que la neu, a més de ser un inconvenient per a la vida normal de molta gent, podia ser un motiu d'esbarjo i d'esport.

Els més agosarats varen atrevir-se a passar dels jocs d'infantesa –de lliscar pels pendents amb una ginesta al cul–, a fer-ho drets sobre unes fustes, fixades als peus amb unes bones corretges de cuir. Quedava clar, però, que els que tal cosa feien eren els més animalots de cada casa.

Llavors, per tal de fer la colla organitzada i més efectiva per a les seves activitats, es van associar en un club del que, potser molt pomposament, en varen dir el *Club d'Esquí*.

Feia poc temps que existia el Centre Excursionista de Catalunya, el CEC. Potser per això, i per no coincidir amb les sigles, en lloc de dir-se Club d'Esquí Camprodon li digueren Esquí Club Camprodon (ECC).

Aquella època dels inicis del Club fou esplendorosa: campionats, construcció d'un trampolí de salt dintre mateix de



Camprodon, fabricació local d'“esquisos” (nom amb el qual, com tots sabeu, coneixem al nostre poble els esquís), que eren sobretot fets de freixe... i també vam tenir el primer campió d'Espanya en la modalitat de salt de trampolí.

El pressupost de l'entitat, durant el seu primer any de vida, va ser de 373'15 pessetes. Amb xifres semblants, deu anys després (el 1944), es va construir un refugi “d'alçada” a les Adous d'Abella, per poder-hi pernотtar els dies d'esquiades intenses, ja que aquest era un escenari habitual pels esquiadors: en ser bac, la neu s'hi mantenia força temps en bones condicions.

Però en els anys de la postguerra, per aquell jovent –ara menys joves i ja amb els seus successors naturals–, obligats a cantar el “Cara al sol”, sembla ser que l'assumepte de la neu no va anar tan bé, i el Club va entrar en una fase de llanguidesa molt profunda.



Refugi de les “ADOUS D'ABELLA”. Propietat de l'E.C.C.

RENAULT

ALEJANDRO CUADRADO

C/. València, 56
Telèfon 74 00 55
17867 CAMPRODON (Girona)

L'Esquí Club Camprodon

L'Esquí Club Camprodon no va desaparèixer de forma oficial, però sí efectiva, sense pràcticament cap activitat: només algunes excursions en autocar a –com no!– la platja. Es van acabar també els descomptes que moltes botigues feien als socis, arribant-se a l'extrem de no poder pagar les quotes a la Federació d'Esquí.

L'any 1976, però, es va encetar una nova etapa. Una nova generació de joves tornava a caminar, en-

cara amb els equips del seus pares tancats a les golfes, encara a peu i amb el refugi de les Adous ja una mica malmès després de tants hiverns de semi-abandonament, entonant l'himne del Club, que deia: “♫ Al coll les fustes, les hores justes ♪”...

Quaranta-dos anys després d'ésser fundat, havia arribat una renovació. Entre d'altres aspectes, es va plantejar donar a l'Esquí Club una nova imatge que, fins i tot, comportava un canvi d'escut, encara que, finalment, no va passar de ser una proposta no acceptada: es mantingué l'escut original que tots coneixem, per tradició i per ser-ne l'autor el reconegut cartellista Morell.

Es va fer oficial la Secció de Muntanya, tot i que, d'excursions, ja se'n feien des de sempre. Segons les

necessitats, es va crear també una Secció d'Atletisme, que ara ja no existeix.

En el camí fins avui, el material s'ha modernitzat moltíssim (ha nevat molt, des dels temps dels esquis de

freixe...), i les inquietuts dels esquiadors camprodonins obliguen a disposar de millors i més llargues pistes, uns entusiastes socis inventen el primer “tele-arrastre” del poble: uns cables, moltes politges, i un tractor per



moure'l. Coll d'Ares va ser el millor banc de proves. També, potser, va ser l'estímul per posar els cables “en serio”, fixes i eficaços, per néixer l'estació d'esquí de qual avui gaudim.

L'Esquí Club no ha parat de créixer, i les conseqüències de tot són, avui en dia, els 1.150 socis; els 16 milions 900.316 pessetes de pressupost anual; la presència entre els socis d'un esquiador olímpic i campió d'Espanya, dos esquiadors (noi i noia) a l'Equip Nacional d'Esquí i 41 a la Lliga Catalana; una activa Secció de Muntanya (amb sortides als cims del Pirineu i dels Alps); proves de mountainbike i, actualment, escaladors i participants en el Rai Verd.

Resumint, és evident que tenim un Club no vell (perquè té molt bona salut), antic i, si em permeteu, Ben Parit! ☐

◆ A. S. Per la Junta de l'Esquí Club Camprodon

Plaça d'Espanya, 11
Tel. (972) 74 00 04



ESPECIALITAT
EN PLATS TÍPICS
I DE CAÇA

SERVEI A LA CARTA

17867 CAMPRODON
(Girona)

Opinió

Va d'oliveres

Criticar els polítics, avui dia és fàcil, ja que, si al costum immemorial de fer-ho hi afegim que, ens els últims temps, les seves actituds i els seus comportaments no han estat, ni molt menys, correctes, ens trobem que el descrèdit dels polítics i associats ha crescut de forma considerable.

Per tot això, fa uns quants mesos, en plena eferescència oliverística, vaig assistir a una xerrada de Francesco Rutelli, l'alcalde de Roma, sobre l'original i segurament intransplantable olivera italiana, la coalició de centreesquerra, que actualment governa Itàlia i molts dels més importants ajuntaments d'aquell país. I em va sorprendre gratament el discurs d'aquest líder provinent de l'ecologisme, marcat per unes idees senzilles però coherents.

Rutelli ens va explicar que l'*Olivo* no era una coalició ideològica, sinó que era una coalició que, amb un clar perfil polític, condiciona els seu èxit a la capacitat que, en cada moment, tingui per donar resposta a problemes concrets. Així mateix, ressaltava que l'aliança política de centreesquerra, que es representa amb l'*Olivo*, no té possibilitats de durar si no aglutina, si no uneix, interessos oberts i clars amb una bona acció de govern; i, per això, l'aliança ha d'ésser lleial i coherent.

Aquesta cultura política, que com molts altres models, neix a Itàlia, la podem comparar, malgrat se'm pugui acusar de maliciós, amb actituds polítiques puntuals en el nostre entorn més immediat, com poden ésser la cremada de llibres per part de grups radicals a una plaça pública de Donosti, la desqualificació d'antipatriòtic que fa un important líder institucional a un altre (ambdós del nostre país), pel

fet d'opinar de forma diferent, o la utilització per part del govern central de la figura del fiscal general, és a dir, de la justícia, en les seves guerres digitals. Actituds, totes elles, que no són pròpies de persones amb idees progressistes.

A nivell més local, també a Camprodon, les dues formes d'expressió política són possibles, però, indubtablement, tots –en principi– estariem d'acord en què és més profitós l'establiment d'un model encaminat a donar satisfacció a les necessitats de la població i a resoldre les problemàtiques concretes que té plantejades el poble, i deixar-nos d'una vegada de discussions estèrils i de preguntes llençades a l'aire amb ànim de desacreditar.

Els que ens sentim progressistes, que som la majoria, hem de fer un esforç per tal que, amistosament, busquem punts de coincidència per anar creant la capacitat de coalició necessària per tal que, en un futur pròxim, defensant cadascun la seva identitat, puguem aglutinar esforços i unir-nos en un únic projecte.

El model italià, com deia abans, segurament no és traslladable al nostre país, però el mètode de treball i d'implantació potser sí que és aplicable. L'*Olivo* es va formar als municipis i a les ciutats a través de petites cèl·lules, que van anar desenvolupant-se fins arribar a fer possible un govern de centreesquerra a Itàlia.

Nosaltres partim d'una situació i d'unes circumstàncies diferents, però crec que és el moment d'iniciar un progressiu acostament entre grups i entre persones amb inquietuds semblants. □

→ Lluís Gamell.

Pub
2000



Opinió

La ploma convidada



Narcís-Jordi Aragó i Masó

Nascut a Girona, és llicenciat en Dret i diplomat en Periodisme.

Va ser un dels fundadors –i el director durant tretze anys– del setmanari *Presència*.

Ha estat director del Centre de Documentació de la Cambra de Comerç de Girona, i president de la Demarcació de Girona al Col·legi de Periodistes de Catalunya.

Actualment és director de la *Revista de Girona*, president del Consell Editorial de diari *El Punt*, i president de l'Associació d'Amics del Museu d'Art de Girona.

Premi de periodisme Serra i Moret (1991).

Camprodon va ser un paisatge essencial de la meua adolescència, però era un paisatge intermitent que només durava vuit dies a l'any.

Hi pujava cada estiu, per passar-hi una setmana justa, però no hi tornava en cap més ocasió. Per això sempre més he associat la vila a aquell mític *Brigadoon* del film de Vincente Minnelli, que viu perdut entre la boira i només és visible un dia cada cent anys.

Anàvem, doncs, a Camprodon una vegada a l'any, com qui peregrina a Jerusalem o a la Meca. Un autocar destarlatat ens traslladava de Girona a la Canya, on havíem de transbordar a un autobús que venia d'Olot i que, després de travessar la Vall de Bianya, s'enfrontava ardidament amb l'alterosa serralada de Capsacosta fins assolir el seu coll, a la ratlla de mil metres d'altitud. Un cop consumada aquella ascensió inversemblant, el vehicle seguia el camí de corbes innombrables que baixava lentament enmig de la boscúria fins que, de sobte, l'horitzó s'obria i es veia l'espadanya de Sant Pau de Segúries. Trencàvem a mà dreta, i allà ens esperava el "Camprodon fresquívol", an amagat com l'havíem somniat tot l'hivern, i com l'havia entrevist mossèn Cinto en una estrofa del *Canigó*.

Per fer aquell viatge, gairebé iniciàtic, recorriem durant dues hores llargues un trajecte penós, pròdig en sotracs, basques, xiulets d'orella i tremolors d'estómac. La frontera vertical de la muntanya era un obstacle físic i, ahora, una barrera psicològica. Calia vèncer el doble entrebanc per accedir a Brigadoon: un àmbit de misteri i de claror que no tenia res a veure amb la fosca realitat de cada dia.

Amb el temps, van anar millorant les carreteres i es van modernitzar els mitjans de transport, però la sensació de llunyania i de diferència no es va pas esvaïr. Ara, fins i tot han foradat la muntanya i, en un obrir i tancar d'ulls, anem en línia recta de la Garrotxa al Ripollès.

Però Camprodon continua tan recòndit com sempre per als que hi arribem de fora; no és la distància física la que ens separa, sinó quelcom intangible i subtil: l'aire, l'atmosfera, el clima, la frescor del paisatge, la qualitat de la vida. Sortim del llarg forat negre del túnel i retrobem, cada vegada, els petits miracles de sempre: els rius, el pont, la torre, el carrer, la plaça, el monestir, els passeigs, els prats, els camins, les fonts, la gent que va i ve, la vida serena d'un poble que cada dia sembla nou, que cada matí s'estrena com si només hagués de durar vint-i-quatre hores, i que l'endemà resorgeix del silenci, com acabat de crear.

Al capdavant, Camprodon sona igual que Brigadoon: llocs ideals que sempre estan disposats a amagar-se per donar-nos el goig de tornar-los a trobar. □



**C. Ventura
Consultors, S.L.**

*Cristina Ventura i Carpintero
Economista*

Carrer Freixenet, 6, baixos
Telèfon (972) 13 03 08

**Laboral
Fiscal
Comptable**

17867 CAMPRDON
(Girona)

Cartes al Director

El text de la carta ha de ser breu: tindran prioritats els que no excedeixin les vint ratlles mecanografiades. Podeu posar-hi un títol que resumeixi el contingut.

És imprescindible que les cartes vagin signades amb nom, cognoms i DNI, encara que hi pot figurar un pseudònim a l'hora de publicar-les (cal indicar aquesta preferència).

Agraïment

■ Sr. Director de la revista *El Camp Rodó*:

El passat mes de desembre em vaig jubilar de Correus, després de molts anys de pertànyer-hi i de fer el repartiment diari de la correspondència de la Colònia Estebanell i de Caballera. Aprofitant la facilitat que ens brinda als lectors la revista municipal *El Camp Rodó*, desitjaria en les seves pàgines agrair a l'Ajuntament en particular i al seu alcalde l'atenció que amb mi tingueren en regalar-me una placa en record de la data i de la feina feta. Veritablement, fou una sorpresa que em va emocionar molt.

Al mateix temps, vull encoratjar tota la gent que redacta *El camp Rodó*, perquè continuïn pel bon camí. Ho fan bé. El que en ella es diu, a més d'informar, és molt interessant.

Una salutació.

MARIA BATALLER i CAMPS
Camprodon

Quan hi ha voluntat...

■ Durant 10 anys, des que Camprodon ha recuperat la tradició de la Processó dels Sants Misteris, els veïns del passeig de la Muralla hem hagut de suportar la presència d'un regitzell de cotxes a les voreres. Semblava que la nostra situació geogràfica convidava a considerar-nos com a camprodonins de segona categoria.

A veure, ¿heu vist mai, per exemple, algun cotxe mal aparcats en algun altre carrer mentre hi passava la processó? Cada any hem vist com els mateixos participants de la processó havien d'esquivar la filera de cotxes, cosa que deslluïa considerablement la visió del seguici. No és estrany, doncs, que mai no hi

Per manca d'espai, *El Camp Rodó* es reserva el dret de publicar les cartes i de resumir-les si és necessari.

Per a la seva publicació, se seguirà un rigorós ordre d'arribada a la direcció de la revista, i no s'exclourà cap carta en funció del seu contingut.

El Camp Rodó agraeix les col·laboracions dels seus lectors.

hagués ningú en aquest passeig.

Cada any he manifestat el meu desacord amb aquest fet, però com que semblava una mesura impopular, mai ningú no s'atrevia a posar-hi remei.

Enguany, però, tothom que ha volgut veure passar la processó des del passeig de la Muralla l'ha poguda gaudir de la mateixa manera que aquells que la seguien des d'un altre lloc.

Per això vull manifestar el meu agraïment a l'actual Ajuntament i a la Guàrdia Urbana per la voluntat manifesta de no voler establir cap mena de discriminació, encara que es tracti, evidentment, d'un fet ben poc significatiu.

Atentament,

DOLORS TERRADELLAS
Camprodon

Gràcies per la "gràcia"

■ Des de la Secció de "Cartes al Director", voldria expressar, suposo que puc dir que en nom de la Comunitat de Veïns del carrer Nou, núm. 13, la meua més sincera "felicítació" a la persona que, de manera perfectament anònima, es va entretenir a desmuntar totes les bústies que hi ha a l'entrada de casa nostra. Això va passar el mes de febrer, i podria semblar que és un fet insignificant que, aparentment, no té cap importància. Però, personalment, penso que és força trist.

Em sap greu, més que res, pensar en com deu ser el pobre desgraciat o desgraciada que no té altres entreteniments per passar l'estona.

I em sap greu també pensar que, fins no fa pas massa temps, era una pràctica habitual que els camprodonins deixéssim bicicletes sense lligar a les entrades de les cases –per cert, també ens en van fer desa-

parèixer una, fa un parell d'anys– o, fins i tot, la clau al pany. Era una actitud de confiança que ja ha passat a la història, però que no deixava de ser bonica. Ara, a més d'estacar-ho tot ben bé amb cadenes i candaus, haurem de començar a vigilar que no se'ns enduguin els cotxets de la mainada, o la barra de mig que hem comprat fa un moment al forn, o la planteta que decora l'entrada, o les catifes de "Benvinguts"...

Tant de bo que qui va desmuntar les bústies pogués llegir aquesta carta, perquè com es diu ara, "ja et val, guapo! (o guapa!). Només desitjo que, almenys, siguis foraster/a, perquè em faria vergonya saber que ets de Camprodon. (Per cert, vam tardar una mitja hora a tornar-les a col·locar. Era, realment, poc important. Espero que d'ara endavant, no et dediquis a calar-hi foc...).

M. ROSA VICENTE i FARRAN
Camprodon

Camprodon, Catalunya profunda?

■ Allò que ens semblava que era història, i més encara a Catalunya, existeix.

La política que es duu a terme a Camprodon funciona per interessos partidistes, ordenances inventades* i rumors populars. No tots els veïns reben el mateix tractament (és clar, depèn d'un, dos o tres vots a les eleccions).

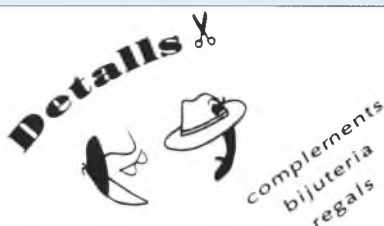
Es vol, o es fa veure que es vol, explotar la via turística com a font enriquidora de la vila, però no es permet el desenvolupament del sector dels serveis perquè els caps de setmana molesta els veïns.

Senyors! Com es vol tenir l'era, si no s'aguanta un xic de pols?

* L'ordenança municipal a la qual es refereix és de "Policia i bon govern", aprovada per l'Ajuntament el dia 29 de novembre de 1990.

JAUME GIRONA
Camprodon

PERRUQUERIA HOME-DONA
TRACTAMENTS CAPILARS
MAQUILLATGES
MANICURES



Plaça Santa Maria, 10
CAMPRODON
Tel. (972) 74 13 40

Cartes al Director

Revista *El camp Rodó*
Secció Cartes al Director
Ajuntament de Camprodon
Plaça d'Espanya, 1
17867 CAMPRODON



Tots els colors del verd

■ Senyors de *El Camp Rodó*,

En primer lloc, voldria agrair l'oportuna indicació que em va fer un veí vostre per poder adreçar-me a vosaltres com a mitjà de comunicació, i així poder-me expressar.

He de dir-vos que sóc un artista afeccionat, pintor d'olis, la gran majoria paisatges.

Després d'un bon grapat d'anys, la passada Setmana Santa vaig visitar Camprodon amb una doble intenció: primer de tot, desitjava passar uns dies fent turisme per conèixer i contemplar la processó de la qual tan bé n'havia sentit a parlar, per cert, amb molta justícia. L'altra intenció, i només es va quedar en això, era la de pintar un quadre del magnífic pont sobre el riu Ter i del seu entorn.

No és que res ni ningú m'ho impedissin, simplement, va ser una qüestió de criteri artístic la que, després de prendre uns quants esbossos, me'n va fer desistir.

Els tons que jo recordava de les pintures que havia realitzat anys enrere anaven del blau al verd, amb un clar predomini d'aquest darrer, que tan bé combinaven amb el majestuós arc de pedra blava i grisa. Llavors, el paisatge inspirava frescor, tranquil·litat i força, al mateix temps. Era aquella postal entranyable, bucòlica i característica que jo recordava (i com jo, segurament molta més gent) quan em venia al cap el nom de Camprodon. Era, en definitiva, l'espai simbòlic i representatiu per excel·lència.

Quina desagradable sorpresa em vaig endur en veure en què s'ha convertit el paisatge d'avui: en un monstruós món de pedres amuntegades que conviuen amb

la sorra i amb altres roques. Envoltades, alhora, per una massa compacta de murs sobreposats i per unes escales construïdes, evidentment, amb pedra.

I el pont, el pobre pont, que no va tenir cap més remei que ser construït amb el mateix material, ha perdut ara protagonisme i potència a causa d'un entorn que ha esdevingut malaltís i deprimit.

De què se n'ha fet d'aquells arbres imponents que tocaven la vora del riu? D'aquella naturalesa latent? D'aquella senzillesa? Que no us adoneu que heu suprimit el color verd, el color més preuat que teniu a muntanya, per una barreja de colors amorfs, per una grisa uniformitat?

Heu guanyat una zona d'esbarjo (molt descuidada, per cert), però heu perdut naturalitat. Heu urbanitzat, però heu perdut puresa.

Sóc conscient de què els pobles solen canviar en el decurs del temps, però abans de dur a terme un canvi d'aquestes magnituds, considero que el mínim que s'hauria de fer és consultar el tema amb especialistes adequats. És a dir, posseïdors de bons criteris artístics i de sòlids gustos arquitectònics.

Em sap greu. Aquesta vegada no va poder ser. En els meus records i en la meva paleta, hi portava altres colors.

ROGER CORRADES
Barcelona

Viure i deixar viure

■ Sr. Director,

És possible que la meva carta no sigui d'interès a nivell d'Ajuntament, o potser no ho sigui a cap nivell, però jo considero molt importants els valors de l'ésser humà, sobretot perquè, com a humans, tenim el poder de fer que les coses i els

llocs siguin com nosaltres les fem. En primer lloc, voldria saludar tots els camprodonins, i animar els que tinguin alguna iniciativa a col·laborar amb aquesta revista que, a part de ser de l'Ajuntament, ens ofereix la possibilitat d'ésser creatius i de fer coses per a la nostra comunitat. Els diria també que seria bo que ens ajudéssim mútuament i ens oblidéssim dels rencores i les de les enveges. No tenim l'obligació de fer sacrificis per ningú, però sí la de donar als altres la llibertat de viure sense sentir-se criticats i observats. Cada persona té llibertats per dret propi, i la vida és més senzilla del que nosaltres la fem: la compliquem amb la nostra ironia i amb el mal costum de pretendre que tot funcioni com nosaltres voldríem.

¿Perquè no ens limitem a respectar i a fer que ens respectin? A ser més sincers amb nosaltres mateixos, a ser conseqüents amb els nostre actes i a no voler organitzar la vida dels altres. No convertim l'estimació i l'apreci en una cosa bruta i lletja. Apreci no vol dir sexe (que, moltes vegades, no implica estimació). Hem d'aprendre a diferenciar i a ser més sans mental i moralment. Procurem ser més humans, sense crear malestar entre nosaltres. Ajudem quan de veritat ho creguem necessari, visquem i deixem viure.

Reconec que no és fàcil, però hem de fer que Camprodon sigui un poble acollidor pels que hi vivim, amb qualitat de vida. M'agradaria poder estar aquí molts anys, però, si un dia n'he de marxar, m'agradaria recordar aquest poble com un lloc on vaig viure a gust, i on les persones es fan estimar. Però no voldria recordar-lo només pel Pont romànic.

Atentament,

ALBA BUFÍ
Camprodon

Immobilària



Vall de Camprodon

Passeig de la Muralla, 1
CAMPRODON

-IMATGES

que han estat notícia

► 8 de febrer 97



Carnestoltes a Camprodon, per a petits i grans. La guarderia municipal va veure, per un dia, a la Carme transformada en bruixa, acompanyada de “temibles” bruixots i bruixotes en versió miniatura. Al vespre, després d’una animada cercavila, tot un seguit d’èssers estranys van recórrer el carrers del poble, ocupant el pavelló a ritme de *samba*.

► 7 de març 97

Sopar de les Dones.

Organitzat per l’ADVAC (Associació de Dones de la Vall de Camprodon), tingué lloc un animat sopar, per celebrar el Dia Internacional de la Dona Treballadora.

Hi assistiren unes 180 dones de Camprodon i Comarca. La sobretaula va

estar animada per “Les dones canten”, i per una desfilada “passada de moda”, en la qual les cotitzades models mostraren peces tretes per a l’ocasió del bagul de l’àvia.



IMATGES - que han estat notícia

► 28de març 97

Per **Setmana Santa**, Camprodon va ser, un any més, escenari d'una invasió de soldats romans, que es passejaren amb estendards i música pels carrers del poble.

El Divendres Sant es celebrava la desena **Processó dels Sants Misteris**, demostrant el seu arrelament a Camprodon i la seva qualitat.



► 5d'abril 97

El Casal camprodoní va organitzar, novament, la coneguda **Travessa dels Òscars**, que té àmplia repercussió no només a Camprodon, sinó a tot el Ripollès. Es tractava d'encertar en quines pel·lícules i professionals del cinema recaurien enguany les preuades estatuetes.

El dia 5 d'abril, a les 10 del vespre, tingué lloc al Casal camprodoní el lliurament dels premis, possibles gràcies a la col·laboració de diferents establiments comercials. Hi havia tres finalistes, que van guanyar diferents premis: passis gratuïts d'un any als cinemes Casal de Camprodon i Comtal de Ripoll, abonaments anual al diari *El 9 Nou* i carnets "Amic del Ripollès". El finalista, en Miquel Pujol, s'endugué el premi més important, un viatge a Praga

► 5d'abril 97



En motiu de la celebració del XI Centenari de la mort del comte Guifré, tingué lloc a la Sala d'Actes de l'ajuntament, a les 7 de la tarda, la **Conferència** a càrrec de l'historiador Josep Ma. Ainaud de Lasarte, sobre el tema *Guifré el Pelós, el despertar d'una nació*. Aquest acte s'emmarca dins d'un seguit d'activitats, dutes a terme per tot el Ripollès, per commemorar la figura històrica de Guifré, i tot el que aquest representà per Catalunya.

-IMATGES

que han estat notícia

► 9 de març
97

Primer partit oficial
de lliga al nou
Camp de la Vila



► 27 d'abril 97



Els nostres pobles,
presenta a les Fires
de Turisme

El pobles que configuren la Vall de Camprodon han estat presents, mitjançant la Mancomunitat, a les Fires de Turisme de Madrid i Barcelona, amb un considerable èxit.

Cal remarcar que, a la Fira de Barcelona, es va fer la presentació pública del Museu d'Autòmats.

Jardí
Piscina
Pàrquing


**HOTEL
MARISTANY
RESTAURANT**

* * *

passeig Maristany núm. 20
17867 CAMPRODON
Tel. (972) 13 00 78
Fax (972) 74 07 78

IMATGES - que han estat notícia

Aires nous, ones noves i nova gent

El mes de febre passat, Ràdio Camprodon va tornar a obrir les ones amb una programació renovada, amb nous col·laboradors i amb un nou company de freqüència, COMRàdio. Per estrenar tots aquests canvis, la Ràdio es va vestir de gala i va celebrar dos dies de festa desenfrenada.

El dissabte 8 de febrer va rebre la visita d'Enric Sopena, director de COMRàdio, de Joan Anton Pagès, cap de programes d'aquesta emissora, i de Josep Cuní, presentador del programa matinal i reputat periodista. Era una visita de cortesia, per tal de fer públic un compromís de col·laboració i d'entesa acordat uns dies enrere entre les dues ràdios.

L'acte central d'aquesta jornada festiva va ser la conferència oferida per Josep Cuní a la Sala d'Actes de l'ajuntament, en la qual parlà del futur de la comunicació local en un encoratjador discurs, insistint en el fet que la informació local, i sobretot des de la ràdio -pel que aquesta té d'immediatesa, de credibilitat, d'intercomunicativa i d'indiscriminada-, és el camí del futur. Igualment, van reclamar per aquest mitjà de comunicació un nivell molt elevat

► 8-9 de febrer 97

d'autoexigència, tan dels professionals com de les empreses, amb "pluralitat i llibertat".

Tan Enric Sopena com el propi Cuní es van alegrar

públicament del canvi d'orientació de Ràdio Camprodon perquè, en paraules seves, "la finalitat de COMRàdio és difondre la realitat local més enllà dels localismes".

La celebració de dissabte es va tancar amb un dinar entre els amics de COMRàdio i la part de col·laboradors que van treballar fins l'últim moment per fer possible la nova engegada.

Però el dia especialment important per a Ràdio Camprodon va ser el diumenge (9 de febrer). Des de les onze del matí i fins gairebé les tres de la tarda, es va emetre un programa especial, "La Clau", de presentació de la nova programació. Per ell van passar cada un dels nous, i dels no tan nous, col·laboradors de l'emissora. Van ser més de tres hores de ràdio intensa i emotiva que van preparar l'audiència per a una nova etapa de l'emissora municipal. □



107.9 FM
Canvi de freqüència

Des del dia 9 d'abril, just dos mesos després de la represa, Ràdio Camprodon ha canviat de freqüència, abandonant l'històrica 92.1 per passar al punt més alt del dial, el 107.9 de la FM.

Aquest canvi es deu al fet que totes les emissores municipals de Catalunya tenen reservada la franja del 107 per tal d'evitar les interferències de les emissores comercials i d'algunes de públiques.

Al mateix temps, a aquest canvi s'hi ha d'afegir un augment de potència, que es tradueix en una recepció més nítida i més potent.

C. València, 2
17867 CAMPRODON

LLARS de CAMPRODON 
PROMOCIONS IMMOBILIÀRIES

Tel. i Fax (972) 74 10 94

SOLIDARITAT

I... seguim buscant!

La campanya que la Comissió de Solidaritat va Lencetar fa uns mesos per tal de poder acollir una colla de nens i nenes procedents d'Ucraïna, encara continua.

Durant totes aquestes setmanes hi ha hagut moltes famílies de Camprodon que s'han interessat per fer l'acolliment, però encara en falten unes quantes, poques. Seria una llàstima que, per tan poc, haguéssim de suspendre un gest tan honorable com aquest.

Cal que us recordem que aquest tipus d'acolliment es tradueix en proporcionar unes vacances inoblidables per aquests nens i nenes que pateixen les conseqüències de l'accident nuclear de

Txernòbil, i que no volen res més que gaudir d'unes vacances similars a les de qualsevol nen de la seva edat.

El que us demana la Comissió de Solidaritat és que els proporcioneu quinze dies de felicitat, en un entorn incomparable com és el nostre. seguim buscant famílies que siguin capaces d'obrir el cor.

Es tracta de nens i nenes d'entre set i catorze anys, acompanyats de monitors i –tot i que la comunicació amb ells no és cap problema–, de traductors.

No ens feu quedar malament. Apunteu-vos a les oficines de l'Ajuntament abans que acabi aquest mes d'abril. Allà us informaran en profunditat i us podran aclarir els dubtes.

Moviment Demogràfic

Dades referents al període comprès entre el 8 de gener i el 20 d'abril de 1997, extretes del registre civil de l'Ajuntament i del registre parroquial (parròquia de Sta. Maria de Camprodon).

Si voleu incloure dades demogràfiques familiars, a les quals no tenim accés, podeu enviar-nos-les a la redacció.

▶ NAIXEMENTS

Guillem Llongarriu i Gorschs, fill de Joan i M. Rosa (22 de gener)

Joan Ballesteros i Lázaro, fill de José i Elisabet (15 de febrer)

Laura Juncà Costa, filla de Rafael i M. Teresa (21 de febrer)

Oriol Galceran i Espona, fill de Josep i Sandra (13 de març)

▶ DEFUNCIONS

Francesc Jordà Juncà, natural de Freixenet, 38 anys (12 de gener)

Maria Coma Surroca (Beget), 66 anys (28 de gener)

Miquel Feixas Pagès, 81 anys (30 de gener)

Margarida Canal Puigvert, n. St Joan les Fonts, 67 anys (6 de març)

Francisca Nogué Buixeda, natural de Molló, 89 anys (8 d'abril)

Teresa Solé Planas, 85 anys (18 d'abril)

▶ MATRIMONIS

Juan Carlos Lopez Seijas, n. de Lugo,

i M. del Pilar Hoyo Blazquez, n. d'Orcera (15 de febrer)

Ramon Dorca Blanco de Alba, n. de Camprodon,

i M. Carme Sala Vilanova, n. de Vilallonga de Ter (15 de febrer)

▶ AMONESTACIONS MATRIMONIALS

Francesc Orriols Roqué, natural de Llanars

Judit Serrano Piña, natural de Camprodon

Jordi Pradas Sau, natural de Camprodon

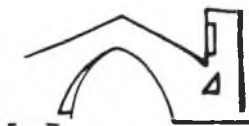
Sònia Quiñonero Armero, natural de Barcelona

▶ BAPTISMES

Arnau Cuy Saqués, fill de Josep M. i Sandra (16 de febrer)



Hostal
SANT ROC



Plaça del Carme, 4 i 5
Tel. (972) 74 01 19
17867 CAMPRODON

Amics, coneguts i saludats... Ingenus

Any 1997 segons el calendari gregorià; 505 anys després de la descoberta de les *Amèriques*; 281 anys després de la implantació del Decret de *Nova Planta*; 100 anys després del naixement de *Josep Pla*; 61 anys després del cop d'Estat del general Franco; 21 anys després de l'última constitució espanyola; 2 anys després de les últimes eleccions municipals... Ja estem situats, però, sobretot, 1997 és el primer *Any Pla*. Tothom parla de Pla; tothom se'l fa seu; el saluda; el coneix i, fins i tot, n'hi ha que se'l fan amic. Amb *Pla* ens està passant el mateix que li va passar a la burgesia barcelonina amb en *Jusep Torres Campalans*.

M'explicaré:

L'any 1958, Max Aub va publicar des de Mèxic una biografia del famós pintor català *Jusep Torres Campalans*. El llibre va arribar al Principat i va ser llegit per tota la burgesia i la intel·lectualitat barcelonina del moment. Corrien mals temps per a la cultura catalana, i s'havia de demostrar al règim que hi havia molts artistes i intel·lectuals catalans escampats pel món, la genialitat i la importància dels quals radicava en què eren catalans. I això, no ens ho podia negar ningú. Tothom es ventava de conèixer al gran pintor (o, almenys, d'haver-lo saludat en alguna ocasió). Fins i tot n'hi havia que deien que tenien alguna obra seva penjada al menjador, o que havien compartit tertúlia al París dels grans mestres, asseguts en un cafè amb

Picasso, Braque, Gris, Cezanne, Manolo o Mir (que em sembla que no hi havia anat mai).

Tot anava bé. Teníem un nou geni català per enfortir la nostra cultura malmanada... Fins que es va demostrar que l'obra de *Max Aub* no era una biografia, sinó una gran i meravellosa mentida literària, una novel·la.

Molts dels coneguts del pintor van haver de dissimular el ridícul, o retractar-se de la seva participació a les tertúlies de París. En general, la història va anar una mica com quan tothom deia, fa un parell d'anys, que havia participat al Maig del 68 (Em sembla que jo també vaig ser-hi).

Ningú no podia haver saludat mai a *Jusep Torres Campalans*, ni conèixer-lo, ni ser-ne amic, perquè mai no havia existit. Com tampoc no cal que hagin existit o que hagin passat al peu de la lletra les històries que explica en *Pla*. Tot és el mateix: literatura. I la literatura no ha de ser veritat ni sinceritat, només ha de ser versemblant. La història del pintor va resultar tan versemblant que tothom se la va creure. Era tan versemblant com els pactes polítics i les aliances i els acords per compartir presidències als Consells Comarcals. Tan versemblants, que tothom se'ls creu fins que no es demostra el contrari.

El problema del nostre país és que tenim una tendència innata a fer una literatura massa creïble (i això és bo), però una política massa literària (i això és dolent). Políticament, som ingenus de mena. □

► Oriol Molas.

L a x i n x e t a





REFORMES I CONSTRUCCIONS
PROJECTES INDUSTRIALS

C/ Asturies, 47, ent. 2a.
Tel. (93) 415 70 45
08012 BARCELONA
C/ Ferrer Bàrbara, 25
Tel. (972) 13 02 14
17867 CAMPRODON



EXPERTO INMOBILIARIO TITULADO 803



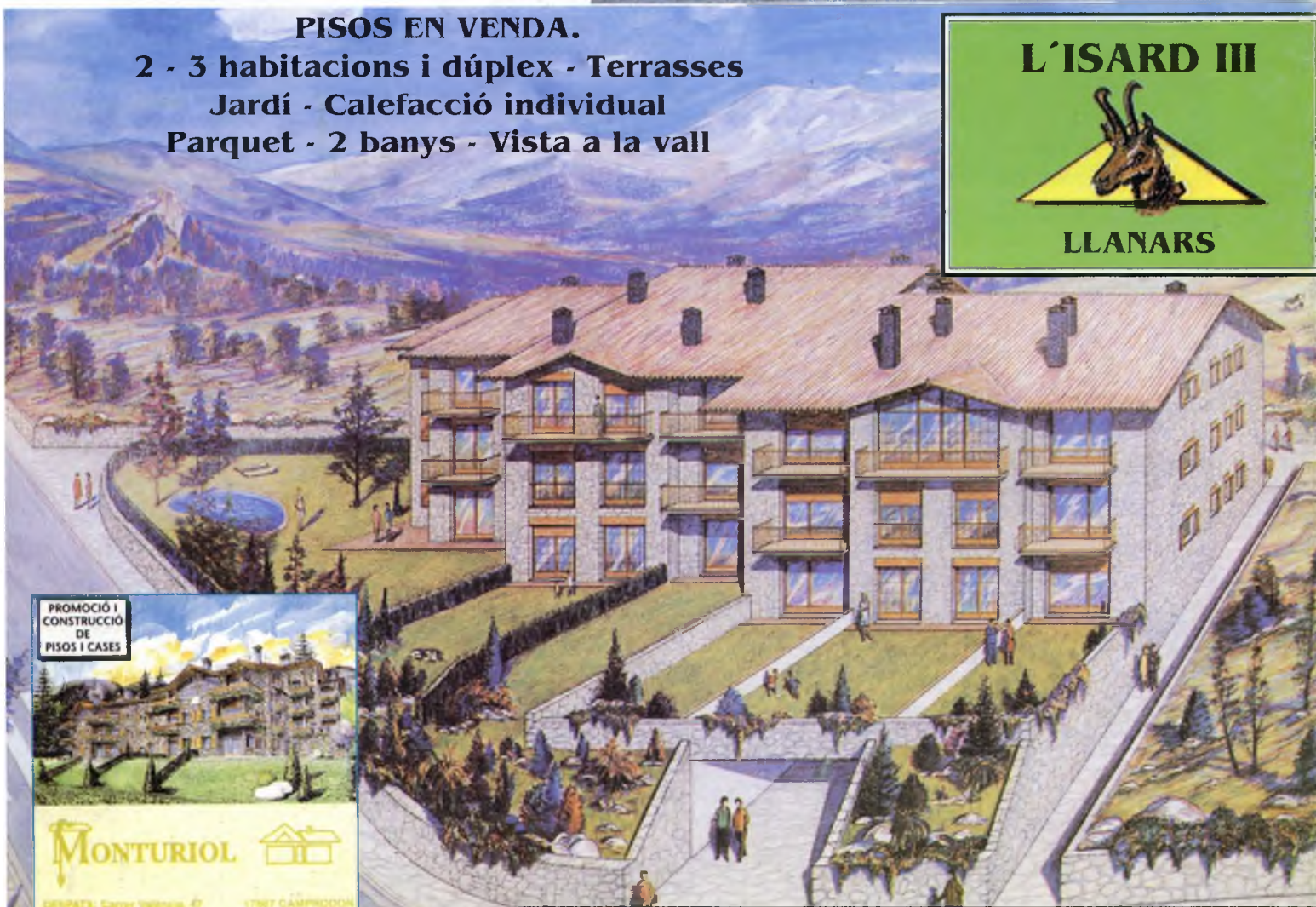
PISOS EN VENDA.

**2 - 3 habitacions i dúplex - Terrasses
Jardí - Calefacció individual
Parquet - 2 banys - Vista a la vall**

L'ISARD III



LLANARS



PROMOCIÓ I CONSTRUCCIÓ DE PISOS I CASES

MONTURIOL

TRAVESAS, Carrer València, 47 17867 CAMPRODON
Tel. 74 04 62